



ဝင်းဝင်းဖြူ

(နန်းတော်ရှေ့)

ဒုတိယမြောက်

ကျွန်မနှင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်

‘ခုနစ်စဉ်ကြယ်’သည် ကျွန်မအတွက် အမှတ်တရများစွာနှင့် ဖန်တီးခဲ့ရသော စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ စာရေးသက်တစ်လျှောက်တွင် လုံးချင်းဝတ္ထုများကို များများစားစား မရေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခု ခုနစ်စဉ်ကြယ် သည် ကျွန်မ၏ စတုတ္ထမြောက်လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံး လုံး ချင်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည့် ဝတ်မှုန်ခြေသံက ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယလုံးချင်းဝတ္ထု ခြင်းလုံးကလေးရဲ့ မိုးကောင်းကင်သည် ၁၉၉၈ ခုနှစ် တွင် မြတ်မီခင်စာပေဆုရကာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် စာအုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ တတိယအတ္ထုပ္ပတ္တိ လုံးချင်းဖြစ်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံက ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာထွက်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ဆရာ ဝန်တင်ရွှေစာပေဆု ရရှိခဲ့ပါသည်။ ယခု ၂၀၁၂ ဆိုလျှင် လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့် ကျွန်မ၏ ဝေးကွာခဲ့မှု က လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ပင် ကောင်းနေပါတော့သည်။

တစ်ပတ်တွင် ခုနစ်ရက်လုံး စာသင်ခန်းထဲ၌ သာ နစ်မြစ်နေသော ကျွန်မအတွက် တွေ့ ကြုံခံစားရသမျှ စိတ်နှင့်ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှကို စာအုပ်အဖြစ် မြင်တွေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားရပါသည်။ မရေးမဖြစ် ရေးသင့်ရေးထိုက်သော အကြောင်းအရာများမို့ ရေးဖြစ်အောင် အချိန်ယူရပါသည်။ ကျွန်မတို့ တန်ဖိုးထား၍ ပြုစုအပ်သော လူငယ်များတွင် အလွှာအတန်းအစားမျိုးစုံမှ ဆယ် ကျော်သက်အရွယ် မိန်းကလေးများစွာပါဝင်ပါသည်။ သူကလေးတို့၏ ယနေ့ခံစားချက်၊ ဆုံး ဖြတ်ချက်နှင့်ဘဝတည်ဆောက်ပုံသည် အနာဂတ်ကို

များစွာအကျိုးပြုမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝကို အမှန်တကယ်ပင် ရိုးသားစွာကြိုးစားရင်း ဖြတ်သန်းနေကြသူများဖြစ်ပါသည်။ ကြိုးစားမှုကြောင့် ရရှိလာသော အောင်မြင်မှုအညွန့်အတက်ကလေးများကို စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သူများက မညာမတာ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးတတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါ နုနယ်သောနှလုံးသားတွင် ကြီးမားသော ဒဏ်ရာများရကာ အချို့မှာလူမသိသူမသိ ဘဝပျက်ရရှာသည်။ အချို့မှာ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ဟု အရွံ့တိုက်ရင်း အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်။ အချို့ကတော့ ခံစားခဲ့ရသော နာကြည်းဖွယ်ရာ များကို အားခဲနင်းခြေကာ အောင်မြင်မှုကို ရယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုထိုသော မိန်းကလေးငယ်များ၏ တီးတိုးရင်ခုန်သံများကို မှတ်တမ်းမတင်မိလျှင် ကျွန်မသည် စာရေးသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် တာဝန်မကျေနိုင်ဟု ခံယူမိပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို အခြေခံကာ လေးစားဖွယ်မိန်းကလေးငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခံစား ပြီးနောက် ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို ကျွန်မ ကြိုးစားဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမဦးစွာ လုံးချင်း အဖြစ်သာရေးခဲ့သော်လည်း မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်ခုက အခန်းဆက်ထည့်မယ်ဟု ဆိုသောကြောင့် အခန်းဆက်ဖြစ်ရန် လပိုင်းပြန်ခဲ့ပြီး ပို့ခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၁ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စတင်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ၂၀၀၁ ခု ဇူလိုင်လတွင် အပိုင်း(၆)ကို ဖော်ပြပြီးသည့်နောက် ၂၀၁၁ ဩဂုတ်လမှစ၍ မှားယွင်း ဖော်ပြခြင်းကိုခံခဲ့ရပါသည်။ အပိုင်း(၇)ကို ဖော်ပြရမည့်အစား အပိုင်း(၈)ကို ဖော်ပြလိုက်သည် ဖြစ်ကြောင်း စာအုပ်ထွက်လာပြီးမှ သိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံးမှစ၍ မှားသည့်အမှားပေါ်တွင် ကျွန်မဘက်မှ စာနာနားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေး ခဲ့ပါသည်။ လကျော်၍ ဖော်ပြခဲ့သောကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အဆင်ပြေစေရန် ကျွန်မ တွင် သိမ်းထားသော စာမူလက်ခံတွင် အချိန်ကုန်ခံကာ ပြုပြင်ပေါင်းစည်းပြင်ဆင်ပြီး ရေးပေးခဲ့ ပါသေးသည်။ ဩဂုတ်လတွင် မှားယွင်းဖော်ပြမှုကို စက်တင်ဘာ၊ အောက်တိုဘာ၊

နိုင်ငံဘာ သုံးလဆက်တိုက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကို တစ်မျိုးနှစ်သိမ့် ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ကို တရားမဝင်ရှင်းပြသည့်အမှားများက ကျွန်မအတွက်ရော စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်ပါ ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှားသံသရာတွင် ဆက်၍ မျှောလိုက် နေရန် မသင့်တော်ပါသောကြောင့် စာရေးသူတစ်ယောက်တွင် ရှိရမည့်သတ္တိကိုမွေး၍ စာမူပေး ပို့ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းဘက်ကမူ ကျွန်မအတွက် စာရေးဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)ရေးသား ပြီး ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မဂ္ဂဇင်းအမှတ် ၂၅၅ မှာ စတင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ခုနစ်စဉ် ကြယ် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အား စာရေးသူ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များပြားမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆက်လက်ရေးသားရန် ဆန္ဒမရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြ နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း စာဖတ်သူများအား လေးစားစွာ အသိပေးတင်ပြပါသည်’ဟုသာ ရေးသား ဖော်ပြထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ချစ်စွာသောစာဖတ်ပရိသတ်သည် ကျွန်မနှင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်၏ အဖြစ်မှန်ကို သိခွင့်မရခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ဖုန်းနှင့်တစ်မျိုး၊ စာရေး၍ တစ်ဖုံ မေးမြန်းကြပြီး လူကိုယ် တိုင်လည်း လာရောက်တွေ့ဆုံကာ ကျွန်မကို သတင်းမေးကြခြင်းဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်၏ ကျွန်မပေါ်တွင်ထားသော စေတနာကို သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရေးချင်လွန်း၍ အချိန်လုကာ ကြိုးစားရေးသားခဲ့သောစာမူကို အမြန် ဆုံးပရိသတ်ရှေ့သို့ရောက်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ရပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်တွင် ကျွန်မကို ဖြူစင် သောစိတ်စေတနာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကူညီအားပေးခဲ့သူများစွာ ရှိပါသည်။

ကျွန်မ၏ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးရခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက် သူများစွာရှိပါသည်။ ဝတ္ထုရေးရန် စတင်ပြင်ဆင်သည့်

အချိန်မှစ၍ နေ့ညမပြတ် ရေးနေရချိန် များတွင် အလိုက်သိစွာဖြင့် အဘက်ဘက်မှ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြသော ကျွန်မ၏ မိသားစု၊ ကျွန်မ၏ CAE ကျောင်းမှ ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းနှင်းမော်နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ကျန်းမာရေး အတွက် အထူးကုသစောင့်ရှောက်ပေးပါသော ဆရာဒေါက်တာအောင်ကြီးနှင့် မမဒေါ်ဂျူးလီ ထွန်း၊ ကွန်ပျူတာစာစီစာစစ်ပေးခဲ့ကြပါသော သမီးငယ် ယုနှင့်စန္ဒီ၊ စာမူကြမ်းကို ပြီးပြည့်စုံ သော စာမူချောဖြစ်သည်အထိ ဖတ်ရှုပြင်ဆင် မွမ်းမံပေးပါသော တူကလေးမောင်ဝင်းအောင်၊ မျက်နှာဖုံးပန်းချီကို မေတ္တာဖြင့် ခံစားရေးဆွဲချီးမြှင့်ပေးပါသော ဆရာဦးခင်မောင်စန်း(ပန်းချီ)တို့ ၏ ကျေးဇူးမှာ ကြီးမားလှပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ Whin Publishing House အတွက် အလုပ်မအားသည့်ကြားမှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသည့် ရန်ကုန်မှ အစ်ကိုနှင့်တူ၊ တူမလေးများ၊ သူငယ်ချင်းများကို လည်း အစဉ်ထာဝရ ကျေးဇူးတင်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဖြန့်ချိရေးအတွက် တာဝန်ယူပေးပါသော ကိုပုညဆွေ (မန္တလေးရာပြည့်)အားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်မ ချစ်ခင်လေးစားရပါသော စာချစ်သူစာဖတ်ပရိသတ်၏ တွန်းအားသာမပါခဲ့လျှင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပါသောကြောင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်၏ အရှင်သခင်သည် စာဖတ် ပရိသတ်များသာလျှင် ဖြစ်ပါကြောင်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဂရုပြုမှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)

*

ခုနစ်စဉ်ကြယ်

ညရောက်ရင် မိုးပေါ်ကို မော့ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဟယ်။ ငါတို့အားလုံးဟာ မည်းနက် မှောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးရဲ့အောက်က ဘယ်သူများကင်းလွတ်နိုင်ကြလို့လဲ။ အဲဒီ အမှောင် အောက်မှာပဲ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ဆီကို ရောက်အောင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လမ်းဖောက် ဆက်လျှောက်နေကြတာ မဟုတ်လား။

လပြည့်တစ်ညမှာတော့ လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်မိပြန်တယ်။ လမင်းကြီးကလည်း လင်းလက်နိုင်အားပါရဲ့။ လင်းလွန်းပြည့်လွန်းအားကြီးတဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်က တကယ့်တကယ် ငါ့ရဲ့ ရင်ကို အင်အားဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ တို့တွေအားလုံးဟာ လမင်းကြီးဖြစ်စေတဲ့လမ်းက လာကြတာ မှမဟုတ်ဘဲနော်။

မည်းနက်မှောင်ဝိန်းနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်တစား နှစ်သက်မိပြန်ရော။ ကြယ်ဆိုတာကတော့ ကြွေ တဲ့အမျိုးပဲပေါ့ဟယ်။

မကြွေခင် တောက်ပခွင့်ရတာ ကိုပဲ ဂုဏ်တစ်ခုလို့ ယုံကြည်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ငါတို့သာ ဘဝမိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်က ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေဖြစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်သောအခါမှ ကြွေမှာမဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ဘာလို့လဲဆို.. ငါတို့တွေက ခုနစ်စဉ်ကြယ်မို့ပေါ့နော်။

အခန်း(၁)

ဖြူဖပ်ဖြူရော် ပင့်ကူလုံးလုံးသေးသေးလေးကိုပင်

ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။ တကယ် တော့ သူက သူ့အလုပ်သူလုပ်နေခြင်းသာ..။
တိုက်ဆိုင်မှုရှိသွားသည်က ထူးထူးအောင်၏ အိပ်ရာသည်
သူ့အိမ်နှင့်နီးနေသောကြောင့် ပင့်ကူကလေးက အိမ်ဆောက်ရင်း ထူးထူးအောင် ၏
လက်ဖမိုးပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ထူးထူးအောင်က မေမာလာ ရေချိုးနေသည်ကို
ပျင်းရိခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေရသည်။ နှစ်ခုတင်ကျော်လောက်မှာရှိသော
ဂိုက်ဆရာမ ခင်ဦးမွန်ကလည်း ထုံးစံ အတိုင်း သင်ခန်းစာ စာအုပ်များနှင့်သာ
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း မင်္ဂလာဘောပင်တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။
အဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ အဆောင်သူခုနစ်ယောက် ဆုံချိန်မဟုတ်လျှင် ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပင့်ကူကလေးသည် ထူးထူးအောင်အတွက်
စိတ်ဝင်စား ဖော်ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

‘မင်း ကံကောင်းတယ်။ ငါ အိပ်ပျော်နေရင်း ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်လို့
ဖိမိရင် မလွယ်ဘူး’ ဟုပြောပြီး ပင့်ကူကလေးကို သူ့အိမ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ အကောင်လေးက လက်ပေးသို့ ဘတ် ဆို
ပြန်ရောက်လာပြန်ရော။

‘ကဲ.. ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး.. ကျူးကျော်တာတွေ လွန်နေပြီနော်’ဟု
ပင့်ကူပေါက်စ လေးကို အားရပါးရကြိမ်းမောင်းပြီး ပင့်ကူအိမ်ပေါ်သို့
ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တစ် ချက်တွေသွားပြီး သူ့လက်ဖမိုးကို

ပြန်စမ်းကြည့်ရသည်။ ကြိုးပါးပါးလေးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်း နှောင်ခံထားရသလို တင်းတင်းလေးဖြစ်နေသည်။ ညာဘက်လက်နှင့် ဘယ်ဘက်လက်ဖမိုးကို ကြမ်းကြမ်းကလေး ပွတ်တိုက်လိုက်ပြီးမှ ပင့်ကူကလေးကို သူ့အိမ်သို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

‘အို..ကေ’

ထူးထူးအောင်သည် ပျင်းရိပျင်းတွဲ အိပ်နေရာမှ ဂုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

‘မေမာလာအတွက် ပြောဖို့စကားစရပြီ’ဟုတွေးရင်း ခင်ဦးမွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

‘မမွန်.. ဒီနေ့ အတန်းမရှိဘူးပေါ့’

‘အတန်းမရှိတဲ့နေ့ဆိုတာမရှိ’

မမွန်က နှုတ်ခမ်းကို ထော်လန်ကလေး လုပ်ပြီးဖြေကာ

‘ရေချိုးမလို့ စောင့်နေတာ၊ ဒီနေ့သွားသင်ရမယ့်ကလေးရဲ့အိမ်က ဝေးတော့ ပြန်မလာ တော့ဘူး၊ နောက်တစ်အိမ်ကို ဆက်ကူးရမယ်။ ဒီနေ့ ညကိုးနာရီမှ အတန်းအားလုံးပြီးခဲ့မယ်’

ခင်ဦးမွန်က ပြောပြောဆိုဆို သနပ်ခါးသွေးရန်ပြင်သည်။ ကျောက်ပျဉ်ကို အုပ်ထား သော ဝါးအဖုံးကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့

‘အိုး.. ပုရွက်ဆိတ်အနက်တွေ’

‘ပေးပေး..ကျွန်တော် အောက်ထပ်ကိုယူသွားပြီး ဆေးပေးမယ်’

ထူးထူးအောင်က အလိုက်တသိ ကျောက်ပျဉ်ကို မယူပြီးဆင်းပြေးတော့ ခင်ဦးမွန်က အလုပ်တစ်ခုပြီးသွားအောင် မီးပလပ်တွင် မီးပူကိုတပ်ကာ ဝတ်မည့်အကျ..လုံချည်ကို ခပ်မြန် မြန်ဖြန့်လိုက်သည်။

‘အယ်..မမွန် မီးလာသေးတယ်၊ အတော်ပဲ ဆံပင်ခြောက်အောင်
မှုတ်လို့ရပြီ’

မေမာလာက သူ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မနိုင်မနင်းရေညစ်လျက် ရေချိုးခန်းမှ
ထွက်လာသည်။

‘ငါ မှုတ်ပေးရမလား.. ထူးထူးအောင်တော့ ရှိတယ်’

‘သူ့ပဲ ခိုင်းတော့မယ်။ အစ်မ ရေချိုးမလို့စောင့်နေတာဆို၊ ကြားလို့
မြန်မြန်ထွက်လာတာ ချိုးချိုး မမွန်’

‘မေမာလာတို့ကနော်.. ငါ့များဆို ခိုင်းဖို့အဆင်သင့်၊ ကျွေးစရာရှိတော့
ခဏခဏမေ့’

ထူးထူးအောင်က ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ကို သယ်ကာတက်လာရင်း
မကျေနပ်စကားဆို၍ စကားနာထိုးနှင့်နေသည်။ အားနာစိတ်ကလေးများ
ဝင်လေမလားလို့။ အရေးတကြီးအကြံ ပေးစကားကို နားထောင်မလားလို့။

‘အောင်မာ ဘာကျွေးစရာရှိတော့ မေ့ရမလဲ။ ဟိုမှာ နင့်ဖို့
ငါကော်ဖီဖျော်ပေးထားတယ်။ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော် ချန်ထားတယ်။
မမြင်ဘူးဟုတ်လား’

‘ပြောပါလားဟဲ့.. စောစောစီးစီး ငါဆာနေတာ၊ နင် ခေါင်းကို
တဘက်နဲ့ပတ်ပြီး သနပ် ခါးလိမ်းနှင့် ငါအရင်စားဦးမယ်၊ နင့်မဟာဆံရှည်ကြီးကို
ပြီးမှလုပ်ပေးမယ်’

ထူးထူးအောင်က ပြောပြောစားစားသောက်သောက်။ စားပြီး
တစ်ဝက်လောက်နေမှ ပြောစရာစကားကို သတိရသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်.. မာလာ’

‘ဘာလဲ’

‘နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်’

‘ပြော..ပေါ့’

‘လေးလေးနက်နက်ပြောစရာကို ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ နားထောင်လို့မရဘူး’

‘ကြီးကျယ်လိုက်တာ အထူးရယ်၊ နင်ဟာလေ ငယ်ငယ်ကနဲ့
တခြားစီသိလား၊ ငါတော့ ထင်တာပဲ’

‘ဘာထင်တာလဲ’

‘နင်တော့ ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်ပြီးမှကို တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့’

‘ကောင်စုတ် ငါ့အလုပ်ကို မစော်ကားနဲ့။ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ
တစ်မျိုးက တိုးတက်မြင့်မားလာတဲ့တစ်မျိုးပဲဖြစ်မယ်’

မေမာလာက မျက်စောင်းထိုး၏ ။ နှုတ်မှဖွင့်ဟ မချီးကျူးပေမယ့်
စိတ်ထဲကတော့ ထူးထူးအောင်တစ်ယောက် ပြောတတ်ဆိုတတ်ဖြစ်ပြီး
လူရာဝင်လာပုံကို သဘောကျမိ၏ ။ ထူး ထူးအောင်လို ငယ်သူချင်းမျိုးက
အမျိုးရင်းထက်တောင် အားကိုးရပြီး ယုံကြည်ရတာ ကိုတော့ ရင်ထဲမှာ
မှတ်ကျောက်တင်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ စကားနိုင်လှကြပြီဆိုလျှင်တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ
မှ အရှုံးပေးလေ့မရှိ။

‘ဟဲ့.. မတည့်အတူနေနှစ်ယောက်။ ရန်ဖြစ်တာလည်းဖြစ်ကြ။ အောက်က
ခေါ်သံကို လည်း နားစွင့်လိုက်ဦး၊ ဒီနေ့မနက် ခိုင်ဇာကိုကြိုဖို့ရှိတယ်လို့
ဒေါ်ကြီးပြောတယ်နော်’

‘ဟင်.. ဟုတ်လား မခိုင်ဇာက သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့သူ
သွားတာမဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး။ မနေ့က နေ့လည်ကတည်းက သူတို့ဆေးခန်းက
လာခေါ်သွားတာ၊ home case တဲ့။ အရေးကြီးလို့ပြောတာပဲ။ ဒေါ်ကြီးက

ပြန်လာဖို့ခက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ အဆင်ပြေ တဲ့လူ လာကြိုပေးလို့ရတယ်လို့ မှာလိုက်တာ’

အဆောင်သူများက အချိန်နှင့်အမျှ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆုံလိုက်ရရုံ၊ ပြုံးပြရုံ တွေ့ကြရ ပေမယ့် ကြုံကြိုက်သလိုလည်း သတင်းပေးလေ့ရှိကြသည်။

ဂိုက်ဆရာမ ခင်ဦးမွန်က သိသမျှသတင်းကို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ရွတ်ဆိုလျက်စာအုပ် တစ်ထပ်ကြီးကိုပွေ့ကာ ဆင်းသွားလေပြီ။ သူကဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်တစ်နေကုန် စာသင်ထွက် ရသူဖြစ်သည်။

ထူးထူးအောင်က ကော်ဖီမတ်ခွက်နှင့် ထမင်းကြော်ချိုင့်ကို ရေချိုးခန်းမှာ သွားဆေး သည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မေမာလာထံမှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့ရနေပြီ။ မေမာလာက ဆံပင်မစိုမခြောက်ကို ဘီးကြဲနှင့်ရှင်းရင်း သီချင်းဆိုနေသည်။

အချိန်တိုင်း.. သတိရနေ.. ငါ့ရဲ့ စိတ်က မင်းလေးကိုပဲ

သူ့သီချင်းသံကြောင့် ပြောရမည့်စကား။ မေးရမည့်မေးခွန်းတွေက တစ်သိကြီးပေါ် ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဟဲ့.. မာလာ၊ မင်းကလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့် မေးလိုက်သော ထူးထူးအောင်၏ စကားကို မေမာလာနားမလည် ပေ။ မျက်ခုံးထူထူမည်းမည်းကိုပင့်လျက် မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ဝင့်ကာ

‘ဘာ...ရယ်’

ထူးထူးအောင်က မေမာလာ၏ ဟန်ကိုစိုက်ကြည့်လျက် စိတ်ထဲမှာ

ပိုလို့ပင်စိုးရိမ်သွားမိ ပြန်သည်။ ‘ဒင်း..သည်လိုအကြည့်မျိုးတွေနဲ့ လူတကာကို
ကြပ်ကြပ်ကြည့်။ တဏှာမှဆိုးတွေ ကြိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုးမှန်း မသိဘူးလား။
သိသိကြီးနဲ့ဆိုလည်း ငါပြောဖို့ခက်တယ်’ဟု စိတ်ထဲ မှာတွေးလျက်-

‘နင်..ခုဆိုတဲ့သီချင်းကို ပြောတာဟေ့၊ ငါ့ရဲ့စိတ်က မင်းလေးကိုပဲဆိုတာ
ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တာလဲလို့ မေးနေတာ’

‘ဇာနည်ကို သွားမေးပါလား၊ သူ့သီချင်းက ငါလိုက်ဆိုတာလေ၊
ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ် သလဲ ငါသိမလား’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတလော နင် ဒီသီချင်းချည်းပဲ အပ်ကြောင်းထပ်ဆိုနေတာ
အကြောင်းရှိ ရမယ်’

‘ရှိတယ်လေ၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ငါမင်းအတွက်
သီချင်းကိုဆိုတော့မှာ ဒါကြောင့် ကျင့်နေတာ’

ထူးထူးအောင်သည် မေမာလာနှင့်တွေ့တွေ့တင်တင်
စကားပြောရပြီဆိုလျှင် ‘ဪ.. သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရှိသားပဲ’ဟုစိတ်က
အေးအေးလူလူရှိသွားရပြန်သည်။ မဟုတ်ပြန်လျှင် တော့ လူပြောသူပြောနှင့်
စိတ်ပူစရာတွေတန်းစီလျက် ရှေ့ရေးကိုတောင် မတွေးရဲ။ ဟိုလူနှင့် လိုလို
သည်လူနှင့်လိုလို။ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ပေမို့
အကြောင်းသိဆိုပေ မယ့် သူ့အလုပ်သဘောနှင့်သူ့အလှ၊ သူ့အကြည့်
သူ့ဟန်ပန်အမူအရာများကတော့ အုပ်ထိန်း သူစိတ်ပူချင်စရာ။

‘အထူးရေ.. အထူး နင်မေးလို့ ငါသီချင်းရေးချင်စရာ အတွေးသစ်တောင်
ရသွားပြီ’

‘ဘာကိုတုံး’

‘နင် မေးတယ်မဟုတ်လား ငါ့ရဲ့စိတ်က မင်းလေးကိုပဲလေ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ငါ့ရဲ့စိတ်က ဂီတ.. သီချင်း အဲဒီ လိုမျိုးလေ ငါ ဒီသီချင်းကိုဆိုရင် အမြဲသတိရနေ ငါ့ရဲ့ စိတ်က သီချင်းလေးကိုပဲလေ ဒီလိုဆိုလို့ရတယ် မမိုက်ဘူးလား’

‘အရူးမ’

မေမာလာက ထိုမျှရူးသော ဂီတရူးဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သီချင်းအတွက်အသက်ရှင် နေသူဟုလည်း ဆိုလေသည်။ သီချင်းအတွက် ဘဝကိုအပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲရဲခဲ့သူဟု လည်း ဂုဏ်လုပ်ကာ ပြောလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးထူးအောင်က မေမာလာအတွက် စိတ် ပူနေရသည်။

‘မာလာ နင့်ကို ငါပင့်ကူတစ်ကောင်အကြောင်း ပြောပြမယ်’

‘ဒီတိုင်းတော့ မပြောနဲ့ ငါ့ဆံပင်ကို လုပ်ရင်းနဲ့ပြော’

ဟုဆိုပြီး dryer ကိုတစ်ခါတည်း မီးပလပ်မှာ တပ်လိုက်သည်။ အိပ်ပြောင်မည်းနက်နေ သော ဆံရှည်ကြီးကလည်း မေမာလာ၏ အလှကို ဖေးကူနေသော ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပင်။ ဂါဝန် ရှည်ဖားဖားနှင့် ဆံပင်ရှည်ဖားဖားကြီးတွေက သူ့ကို ‘ပန်းဟေဝန်၏ မေမာလာ’ဖြစ်စေခဲ့တာဟု အလှပြင်ဆရာမ မဒေဝီက ဝေဖန်တော့ မိမာလာတစ်ယောက်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။

‘အဆိုတော်ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့လူကိုလာပြီး

မဟုတ်တဲ့အလှတရားတွေက အဓိက လား’ဟု နှုတ်ခမ်းစူလျက် ရန်ထောင်ခဲ့သေးသည်။

‘ဟဲ့.. ပြောလေ.. ပုံပြောမှာဆို’

‘ပုံပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံ။ ပူပူနွေးနွေး ခုလေးတင် ဖြစ်ခဲ့ တဲ့အဖြစ်အပျက်’

‘အမြင်ကတ်တယ်တော့၊ တကယ်ပဲ

သူ့သတင်းလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်ကြောင်းက လည်း ကြွားရတာ အမော၊
ပြော...ဘာတုံး’

ထူးထူးအောင်က ပင့်ကူလုံးလုံးကလေးနှင့် အမျှင်တန်းခွဲရကြောင်းကို
ပြောပြပြီးတော့ ဦးတည်ရာတစ်ခုသို့ ချက်ချင်းမြားဦးလှည့်လိုက်သည်။

‘ခု ငါပြောပြတဲ့ ပင့်ကူမျှင်ဆိုတာ သေချာကြည့်မှ
မြင်ရတဲ့အပါးဆုံးကြိုးမျှင်ကလေးပေါ့ ဟာ။ ဒါတောင် ရစ်မှန်းမသိ
ရစ်ပတ်နေမိပြီဆိုရင် မလွယ်ဘူး။ ငါ့လက်ပေါ်က ပင့်ကူကြိုးက လေးကို
သေသေချာချာ ဖြတ်ပေးလိုက်မှ ပင့်ကူကလေးက သူ့အိမ်သူပြန်သွားလို့ရတာ ’

‘ပြီးရောပေါ့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ငါပြောချင်တာ နင်သိပါတယ်။ နင် ဦးမိုးကျော်သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
တစ်ခုခုတော့ ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာလေ’

‘ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ ဘာမှမှမဖြစ်တာ။
မနာလိုတဲ့လူတွေပြောတိုင်း မလို လားတဲ့လူတွေပြောတိုင်း ဂရုစိုက်နေရင်
အလုပ်ဖြစ်စရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး’

မေမာလာ၏ အသံက မာထန်နေသည်။

သီချင်းချိုချိုအေးအေးများကိုဆိုခဲ့သော အသံ လွင်လွင်တို့ ကင်းပနေသည်။

‘နင်ကပါ သူစိမ်းတွေနဲ့ သံယောင်လိုက်ပြီး ဟိုဖြတ်ဒီဖြတ်
ဖြတ်ခိုင်းရအောင် နင်က ဆရာဦးမိုးကျော်သာရဲ့အကြောင်းကို မသိတဲ့လူမို့လား၊
ပြီးတော့ ငါ ဘယ်လိုဆိုတာရော မသိ တဲ့လူမို့လား’

မေမာလာက ကတ်ကတ်ပါအောင် မေးခွန်းထုတ်သည်။

ဖြူစင်ကြည်လင်သော မျက် ဝန်းများကို မယုံစရာမရှိ။ ရည်ရွယ်ချက်
မြင့်မားသောကြိုးစားမှုများကို မယုံကြည်စရာမရှိ။

‘ဟဲ့.. မာလာရဲ့ လောကကြီးမှာ ကိုယ်ကမှန်တိုင်းဟုတ်တိုင်း၊
အမှန်ပါဆိုတာ အားလုံး က လက်ခံကြဦးမှဖြစ်မှာ’

‘လက်ခံတာ မခံတာ သူတို့အပိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ကြတာ
ငါတို့ရဲ့ အမှန် တရား ဒီတော့ မောရင်ရပ်လိမ့်မယ်’

မေမာလာက ထင်ထားသည်ထက်ပို၍ ခေါင်းမာနေသည်။
သူခေါင်းမာလေ ထူးထူး အောင်က စိတ်ညစ်ရလေပင်။

‘မေမာလာ နင် မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ငါ့ကို
ဟိုတစ်နေ့က ဦးယုခင် ပြောပြတာတွေဆို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်’

‘ဦးယုက နင့်ကိုဘာပြောလို့လဲ’

‘အဲဒီ ဦးမိုးကျော်သာဆိုတာ အဆိုတော်သချင်းတဲ့။ သူ့မှာ
ကိုယ်ပိုင်တီးဝိုင်းရှိတုန်းက ဆို ဘယ်အဆိုတော်ကိုမှ အလွတ်မပေးဘူးတဲ့။ ခုလည်း
နင့်ကိုသူချိန်နေပြီထင်တယ်တဲ့။ တခြားသူတွေကိုတော့ ဘာမှမပြောလိုပေမယ့်
နင်က တခြားသူတွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့။ အရမ်း ဖြူစင်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း
မြင့်မားလို့ ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ သတိပေးတာတဲ့’

‘အောင်မယ်.. သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး။ သတိပေးချင်ရင်
ငါ့ကိုပြောပါလား။ နင့်ကိုတစ်ဆင့် ပြောစရာလား’

‘ပြောသေးတယ်။ သူက နင့်ကိုပြောချင်ပေမယ့်
ဘေးလူတစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ ငါ့ကို တစ် ဆင့်ပြောတာပါတဲ့။ နင်နဲ့ငါကတော့
နှစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် သူငယ်ချင်းတွေ မို့တဲ့’

မေမာလာက ဟားတိုက်၍ အော်ရယ်တော့သည်။ ထူးထူးအောင်ပင်
လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်ကာ

‘ဘာတုံးဟ ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ’

‘လောကကြီး ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ အထူးရေ။ ငါ ဦးယုရဲ့စကားကို ရယ်တာပါ။ သူက ဆရာ့ကိုပြောပြီး ငါလေ တကယ်ပဲ ပြောတောင်မပြောချင်ဘူး’

မေမာလာက အမှန်တကယ်ပင် ပြန်ပြောမပြချင်တာဖြစ်သည်။
ပြောပြရန်လည်း ခက် လှသည်။ ‘ပန်းဟေဝန်’မှာ
သီချင်းဆိုခါစနေ့ရက်များကတည်းက ဦးယုဆိုသောလူကို စိတ်ထဲ မှာ
ထင်နေမိခဲ့တာ။ အသားဖြူစပ်စပ် မျက်လုံးမှေးမှေးအရပ်က ပုကွကွနှင့်။
ဘယ်သူ့ကိုကြည့် ကြည့် ခေါင်းတစ်ချက်စောင်း၊ မှေးပြီးသားမျက်လုံးကို
တမင်စင်းလျက် မိန့်မိန့်ကြည့်တတ်သူ။ သူ့ကိုယ်သူ ဆိုင်ပိုင်ရှင်နီးပါး
အရေးပါအရာရောက်ကြောင်း ခဏခဏ အပြောကြီးတတ်သူ။ ထို
အကြောင်းအရာများကို ‘အထူး’အား ပြောပြလျှင် သိပ်တော့အံ့ဩမည်မထင်။
သူလည်း ထိုလူ မျိုးတွေကို ခဏခဏတွေ့ဖူးမှာ ဖြစ်ပေသည်။

ဒါပေမဲ့...။ မေမာလာ၏ နှုတ်က ပြောကိုမပြောချင်ပေ။ ယောက်ျား
မိန်းမ လူအများရှေ့ မှာတစ်မျိုး။ မိန်းကလေးအများရှေ့မှာတစ်မျိုး။
မိန်းကလေးတစ်ဦးချင်းစီ၏ ရှေ့မှာတစ်မျိုး။ အမျိုးမျိုးသော အမူအရာများဖြင့်
နှုတ်ထွက်စကားအမျိုးမျိုးကို သူမို့ပြောတတ်ပလေ။

မေမာလာတို့ အဆိုသမားများက အခြားလူများနှင့် ကင်းအောင်နေ၍
ရနိုင်သော်လည်း ဦးယုနှင့်ကတော့ မကင်းနိုင်ကြပေ။ သူက
စင်မန်နေဂျာဖြစ်သောကြောင့် သီချင်းဆိုသူ စီစဉ် သည်မှအစ
နောက်ဆုံးငွေရှင်းသည်အထိ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။ ထိုလူကို ငွေကြိုက်
သူဟု အများက တညီတညာ သတ်မှတ်ပြီးသား။
ယောက်ျားလေးအဆိုသမားထံမှဖြစ်စေ မိန်း ကလေးဆိုသူထံမှဖြစ်စေ
အနည်းဆုံးကိုလည်း သိပ်အဆန်းကြီးဟုတော့ မထင်မိ။ ကိုယ်က ငွေ ရှာနေတာ
ဖြစ်ပေမယ့် ငွေအတွက် ငွေကိုပြန်ပေးရတာ လည်း အလုပ်သဘောဟု နားလည်ပေး
နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး လူယုတ်မာကြီးနာမည်ဆိုးနှင့် ယုတ်မာတတ်သူများကိုတောင်

နားလည် ပေးနိုင်ပါသေးရဲ့။ ရှောင်ရရှားရလွယ်တာ ကျေးဇူးတင်စရာတစ်မျိုး
မဟုတ်လား။

ဦးယုကတော့ အားကိုးထိုက်သူကြီးဟန်ဆောင်ထားသည့်
ရှောင်ရန်အသင့်ဆုံးသော လူယုတ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း မေမာလာ
ကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ သိထားသမျှ မပြောချင်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်မှာ ဦးမိုးကျော်သာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အန္တရာယ်တစ်ခုခုတော့ ရှိတယ် ဟာ။ အဲဒါ နင်သိပြီဆိုရင် တစ်ခုခုတော့
ဆင်ခြင်ရလိမ့်မယ်’

‘ဟာ.. ခက်လိုက်တာ၊ ငါတို့က ဘာကိုဆင်ခြင်ရမှာလဲ။ ငါတို့
ဘာလုပ်နေကြလို့လဲ။ တွဲ သွားတွဲလာနဲ့လည်း မပတ်သက်ဖူးဘူး။ ဘယ်ဆိုမှလည်း
အတူထိုင်မစားဖူးဘူး။ ဆရာလောက် ငါ့ပေါ်မှာဖြူစင်တဲ့လူ၊ စေတနာထားတဲ့လူ၊
ကူညီတဲ့လူ ရှိကိုမရှိဘူး။ ဆရာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တမင်ဖျက်ဆီးချင်လို့
ပြောတဲ့စကားကို ဂရုစိုက်စရာလား’

‘အေးလေ.. ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဘက်က ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
တစ်ဘက်တည်း ဟုတ်နေ လို့မရဘူး။ နင်က မိန်းကလေး’

‘မိန်းကလေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါနဲ့ဆရာရဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ
မိန်းကလေးလည်းမရှိဘူး၊ ယောက်ျားလေးလည်း မရှိဘူး။ သီချင်းတွေပဲရှိတယ်။
သံစဉ်တွေပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့မပြည့်သေး တဲ့ အနုပညာကို ဆရာဖြည့်ပေးနေတယ်။ ဒါ..
ငါပြောနိုင်တဲ့ သစ္စာတရားပဲ’

မေမာလာက ထိုအချိန်မှာ နူးညံ့လှပသိမ်မွေ့သော
ပန်းမာလာလေးမဟုတ်တော့ပေ။ ဝင်းလက်စိုရွှန်းသော မျက်ဝန်းသည်
ဒေါသမီးလျှံဖြင့် ရဲရဲတောက်နေသည်။ ချို့လွင်ကြည်မြစွာ သီချင်းဆိုခဲ့သော
နုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှ ထက်ရှုတင်းမာသောစကားတို့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆို

လေသည်။ စိတ်ညစ်ရသူက ထူးထူးအောင်ဖြစ်သည်။

မေမာလာက မကြိုက်လျှင်မကြိုက်သလို၊ ကြိုက်လျှင်ကြိုက်သလို
ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောရန် အခွင့်သာပြတ်သားနိုင်ပေမယ့် ထူးထူးအောင်အတွက်
မမျှော်ငလ့်ဘဲ ရက်ရှယ်ထားမိ သော ကွန်ရက်များကြောင့် အခက်တွေ့နေသည်။

‘ကဲ.. အထူးရေ၊ နှင့်ပင်ကူမျှင်က ဖြတ်ရတာ လွယ်ပေမယ့်
ငါ့အနှောင်အဖွဲ့က ငါလုံးဝ မဖြတ်နိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ဂီတဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့
နှင့်ဘက်ကလျှော့လိုက်တော့နော်။ ချစ်သူငယ် ချင်းလေး ငါတော့ ဒီနေ့ ဒေါ်လေးကို
ဟင်းချက်ကူမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့အတွက် အောက် ထပ်ကို ဆင်းလိုက်ဦးမယ်’

မေမာလာ၏ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တို့ လွင့်ပြယ်သွားသည်။
ချက်ချင်းပင် လိပ်ပြာမျိုး လေးအသွင် ပေါ့ပါးလျက် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ
လှုပ်ရှားတော့သည်။

‘ဟဲ့ မေမာလာ မသွားနဲ့’

ထူးထူးအောင်က အလန့်တကြားအော်လျက် လက်ကိုဆွဲထားသည်။
မေမာလာက ထူးထူးအောင်ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ရင်း

‘ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ။ နင် ဒီနေ့ ငါ့ကိုရစ်လှချည်လား’

‘ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ မာလာရယ်၊ နင်
အကျိုးယုတ်မယ့်အလုပ်ဆို ငါဘယ် တုန်းက လုပ်ဖူးလို့လဲ’

‘လာပြန်ပြီ.. နင်နော် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ငါ ခါတိုင်းလည်း
နေ့လည်ပိုင်း သီချင်းကိစ္စမထွက်ဖြစ်ရင် ဒေါ်လေးကို ကူနေကျပဲဟာ’

‘ကဲ.. လာခဲ့ ငါပြောမယ်။ နင်ဟာလေ တကယ်ပဲသိလား၊

နင်သိချင်တာတွေကျပြန် တော့ သိလိုက်တာ ဖတ်ဖတ်ကိုပါလို့။ မသိပြန်တော့လည်း
ထုံထုံကိုပါအောင် ‘အ’တယ်။ နင် ဒေါ်လေးဆီသွားရင်

စိတ်ညစ်စရာစကားကိုကြားရမှာစိုးလို့ဟေ့’

‘ဘာကိုလဲ၊ ဒေါ်ကြီးတို့ဒေါ်လေးတို့နဲ့ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊’

‘ကဲလာ ငါပြောမယ်၊ ငါပြောတာကို နားထောင်ပြီးမှ
နင်သွားချင်လည်းသွား ဟုတ်ပြီ လား၊’

‘ဟင်း.. ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊’

‘ဟိုတစ်နေ့က အဆောင်ကို မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။
နင့်ကို တွေ့ချင် လို့တဲ့။ နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာပေါ့။ နင်က သီချင်းခွေဝယ်ဖို့ဆိုလား၊
နင့်ဆရာဆီလား၊ မသိပါဘူး အဆောင်မှာမရှိတဲ့အချိန်။ ဒေါ်လေးတို့က
နင့်တီတီကြီးလိုက်လာတယ်လို့ ထင်နေကြတာ၊ လာရင်းကိစ္စကို သေသေချာချာ
မေးကြည့်လိုက်တော့မှ အဲဒီ အမျိုးသမီးက နင့်ဆရာဦးမိုးကျော် သာရဲ့ မိန်းမတဲ့’

‘ဟင်.. သူက ဘာကိစ္စ ငါနဲ့တွေ့ချင်ရတာ လဲ’

‘သူ့ကိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလို့တဲ့ဟာ။

နင်နဲ့ဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ပြောတာ တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဒေါ်ကြီးကရော၊ ဒေါ်လေးကရော
နင့်အကြောင်းကို သေသေချာချာ ပြောပြလိုက် တယ်တဲ့။

ငါနဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ကြောင်းပေါ့ဟာ။

မိကောင်းဖခင်သမီးဖြစ်တာ အာမခံနိုင်တဲ့အကြောင်းပေါ့။ သိတယ်ဟုတ်လား၊

ငါ့အဒေါ်တွေရဲ့အကြောင်း၊ အပြောကောင်း ကောင်းနဲ့ နှစ်သိမ့်လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒါ..ငါ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခေါ်ပြောထားတယ်’

မေမာလာ ငြိမ်သွားသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက်

တွေငေးနေတာအကြာကြီး။

‘ငါနဲ့ဆရာ တကယ်ကိုဘာမှမဖြစ်ဘူး အထူး။ မဖြစ်သေးတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့ မှ မဖြစ်မှာကို အသေအချာငါပြောရဲတာ။ ဆရာက

ငါ့ရဲ့အသံနဲ့ ဝါသနာကို မြေတောင်မြှောက် ပေးနေတာ၊ ငါ ဘာကြောင့် ဒါလောက်သီချင်းဆိုချင်နေရပါ့တယ်ဆိုတာသိလို့ ငါ့ကိုဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနေတာ။ ငါရေးတဲ့သီချင်းတွေရဲ့သံစဉ်တွေပြင်ပေးတယ်။ ဆိုဟန်မှားတာလေး တွေ သင်ပေးတယ်။ တောက်.. လူတွေကဟာ တကယ်.. မကောင်းဘူး’

မေမာလာကို ထူးထူးအောင်က မငိုစေချင်ပေ။ စိတ်လည်း မညစ်စေချင်ပေ။ ဒါပေမဲ့ မေ မာလာ ငိုလေပြီ။

‘ငါ့ကို..ငါ့ကို ဒေါ်ကြီးတို့က ဇာတ်လမ်းရှုပ်တဲ့ကောင်မလေးလို့ မပြောကြဘူးလား’

‘မပြောပါဘူးဟာ။ အဲလို လုံးဝမပြောဘူး။ ဒေါ်လေးကဆို စုတ်တစ်သပ်သပ်နဲ့ နင့်ကို သနားနေတာ။ နင်ဘယ်လို တန်ဖိုးရှိအောင်နေတယ်ဆိုတာသိပြီးသားပဲ။ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ စိတ်မပူနဲ့ နင့်ကို သနားနေတာ၊ နင်ဘယ်လို တန်ဖိုးရှိအောင်နေတယ်ဆိုတာသိပြီးသားပဲ။ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ စိတ်မပူနဲ့ နင့်ကိုအပြစ်မတင်ဘူး’

‘အပြစ်မတင်ပေမယ့် ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးက ကောင်းမှမကောင်းတာပဲဟယ်။ အလိုလို နေရင်းတောင် စင်တင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့လူကို ဘယ်သူကများ အထင်ကြီးလို့လဲ၊ ငါဖြင့် အံ့လည်းအံ့ဩတယ်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်။ စိတ်လည်းညစ်တယ် တကယ်ပဲ’

‘ဒေါ်ကြီးကတော့ ဆရာရဲ့အမျိုးသမီးကို သေသေချာချာရှင်းပြပြီး နင့်ဘက်က အာမခံ လိုက်တယ်တဲ့။ နင့်အသက်ကလေး ဆယ့်ခုနစ်နှစ်နဲ့ ဘယ်လိုကြိုးစားနေတဲ့အကြောင်း၊ သီချင်း ကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားတဲ့အကြောင်းတွေပေါ့ဟယ်။ ဆရာအမျိုးသမီးကလည်း စွာစွာ လောင်လောင်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘ဒါ သက်သက်လုပ်ကြတာပဲ။ အဲဒီ ကိစ္စကိုရော ဟို ဦးယုခင်ဆိုတဲ့လူကြီး လုပ်တာပဲ လား’

‘အဲလိုတော့ မပြောဘူးတဲ့ဟ၊ အမြဲတမ်း အတူတူ သီချင်းဆိုနေကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ မြင်နေရတာ ပဲလို့လည်း ပါတယ်ဆိုတော့ အဆိုသမားထဲက ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

မေမာလာ တွေဝေသွားပြန်သည်။ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ စဉ်းစားရတာ ခက်လှသည်။ အဆို သမားက များများမရှိ။ ယောက်ျားလေးက နှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးက ငါးယောက်ဖြစ်လိုက် သုံးယောက်ဖြစ်လိုက် မမှန်လှပေ။ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ မေမာလာအတွက် သီချင်းဆိုသောအချိန် တွင် ရင်းနှီးလှပါသည်ဆိုသော အတွဲအဖက် သူငယ်ချင်းမျိုးမရှိသေးပါ။ နှစ်ပေမီးချောင်းတစ် ချောင်းသာရှိပြီး စားပွဲတောင်မရှိသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ပါသည့်ပစ္စည်းကလေးကို ထောင့်မှာကပ်၍ နေရာယူတတ်အောင် ယူထားရသည်။ ကိုယ့်အလှည့်မရောက်သေးမီ သီချင်း ကိုပဲ MP3 နှင့်နားထောင်နေရတာ အေးချမ်းလှသည်။ စိတ်ပါသည့်အခါများမှာတော့ ပါသည့် စာရွက်ကလေး ဘောပင်လေးနှင့် သီချင်းရေး။ သူတို့အလှည့် သီချင်းဆိုခါနီး အဝတ်အစားလဲ လျှင် လိုအပ်ပါက ကူညီပေးရင်း ပြုံးပြ၊ ရယ်ပြ။ ဘယ်သူနှင့်မှ ပြဿနာမရှိ။ သူတို့အကြောင်း ကိုလည်း မစပ်စု၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုလည်း မပြောပေမယ့် အဖုအထစ်မရှိအောင် နေခဲ့တာ မို့ ရန်သူဘယ်သူလဲ မတွေးတတ်အောင် အတွေးကျပ်နေသည်။

‘ဒေါ်ကြီးတို့ ဒေါ်လေးတို့က သူစိမ်းရှေ့မှာ အကောင်းဆုံးအာမခံလိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်ပူတယ်လို့တော့ပြောတယ်။ နင့်အခြေအနေတွေကို ငါသိသမျှ ပြောပြဆိုလို့လည်း ပြောပြ ထားတယ်။ ဒါကြောင့် နင်ဆက်ပြီး သီချင်းဆိုချင်ရင် ဦးမိုးကျော်သာနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရ မှာလားလို့ ငါတွေးမိတာ’

မေမာလာ၏ မျက်နှာထား ချက်ချင်းတင်းသွား၏။ မျက်ဝန်းများက အရောင်တောက်လာ ပြန်၏။

‘ဘယ်ရေပဲစီးစီး မြေကြီးပေါ်မှာပဲစီးရတာ ။ ငါ့သီချင်းတွေက ရေစီးဆိုရင် ဆရာက ငါ့ရဲ့ မြေကြီးပဲလေ’

‘အင်းလေ ငါလည်းမပြောတတ်တော့ဘူး။ ခုချိန်ထိတော့ ဒေါ်ကြီးတို့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့က ပြဿနာမရှိသေးဘူးပေါ့။ နင့်ကိစ္စကြီးက ဘယ်သူက မလိုတမာ ဒီလောက်ဖြစ်နေသလဲမသိ တော့ ဘာဖြစ်လာဦးမလဲ ငါမမှန်းတတ်ဘူး။ ငါ့အဒေါ်တွေကို ငါရှင်းမပြတတ်တော့တဲ့အခါမျိုး ဆို ဘာလုပ်မလဲ၊ အဲဒါ ငါစိတ်ပူတာ’

မေမာလာ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ မေမာလာ နေပျော်သော ချမ်းမြေ့အဆောင်သည်လည်း မြေကြီးပါပဲ။

‘မထူး..မထူး ဒေါ်ကြီးခေါ်နေတယ်။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် အပိုတစ်ခုယူပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာ ခဲ့တဲ့’

‘အဲ... ခေါ်နေပြီ။ ငါ..ပြေးလိုက်ဦးမယ်။ နင်.. ငိုမနေနဲ့နော်’

*

အခန်း(၂) - (က)

မရခဲ့ဖူးသော နွေးထွေးမှုများ၊ မတွေးမိခဲ့ဖူးသော ငြိမ်းချမ်းမှုများ၊
မသိခဲ့ဖူးသော စည်းကမ်းနည်းလမ်းများ၏ စုဝေးရာ။ အဲဒါ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးတို့၏
ချမ်းမြေ့အဆောင်ဖြစ်လေ သည်။

မေမာလာဆိုတာ ပြဿနာနှင့် ရောက်လာသူ
မိန်းကလေးဟုအဆောင်ပိုင်ရှင်များက နားလည်ထားနှင့်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့
ဒေါ်ကြီးဒေါ်လေးတို့၏ စာနာနားလည်သော မျက်ဝန်းများက အားငယ်သူကို
ရင်ဆေးစေသည်။

‘သမီးက အထူးရဲ့သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တယ်။
မိဘတွေလည်းမရှိတော့ဘူး။ အဒေါ်ကလည်း အားကိုးဖို့ခက်ခဲနေတာဆိုတော့
ဒေးကြီးက သမီးကိုအဆောင်မှာနေဖို့ ခွင့်ပြုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးဘက်က
တိကျသေချာတဲ့ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်’တဲ့။

‘ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲ မသိဘူး’

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် မဝှမရဲ ပြန်မေးမိသောအခါ-

‘ရိုးသားဖို့ပါပဲ သမီးရယ်။ ဒေါ်ကြီးတို့အပေါ်မှာ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်နဲ့
အရိုးခံအတိုင်း ဆက်ဆံဖို့ပါ။ မိန်းကလေး အပျိုအရွယ်ကလေးတွေကို
ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေထားပြီး စောင့်ရှောက်ရ တဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင်အတွက်
အရေးကြီးဆုံးစည်းကမ်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးတို့ ရိုးမှ ဖြောင့်မှ
သမီးတို့ကို ဒေါ်ကြီးတို့က ကာကွယ်ပေးလို့စောင့်ရှောက်ပေးလို့ရမှာမို့ပါ’

ဧည့်ခန်းကျဉ်းကလေးက ငြိမ်သက်နေသည်။ အော်ကျယ်ပေါ်ကျယ်
ပြောတတ်လေ့ရှိသော အထူးသည်ပင် မငြိမ်စဖူး ငြိမ်နေသည်။

‘ဒေါ်ကြီးတို့အဆောင်မှာ အထူးအပါအဝင်
မိန်းကလေးခြောက်ယောက်ကို သူ့အကြောင်းနဲ့သူ လက်ခံဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဆောင်ဖွင့်တယ်ဆိုတာ စီးပွားရေးဝင်ငွေတစ်ခုဖြစ်တာ တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒေါ်ကြီးတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ငွေထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို ပို
ပြီးအလေးထားချင်တာ ဖြစ်နေတယ်သမီးရဲ့’

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် မဟာနဖူးကျယ်ကျယ်မှာ
ဆံတံခွန်ကလေးပေါ်အောင် ဆံပင်အားလုံးကို နောက်သို့ပြန်လှန်ပြီး
ဘီးဆံပတ်ပတ်ထားသည့် ဒေါ်ကြီး၏ ရုပ်သွင်က မဟာ ဆန်နေသည်။ အသံဟန်နှင့်
လေယူလေသိမ်းတို့က ပြတ်သားသည်။ အထူးသဖြင့် ထူထဲသော မျက်မှန်အောက်မှ
လက်၍ တောက်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက မေမာလာ၏ စိတ်ကို လွှမ်းမိုး
သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီဟု ခံစားလိုက်ရ၏ ။

‘ငါ့အဒေါ်က အပျိုကြီးဆိုတော့ နည်းနည်းလက်ပေါက်ကပ်တယ်ဟ၊ နင်
နားငြိမ်းခံနိုင် ရဲ့လား’ဆိုတော့ မေမာလာ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းထင့်မိခဲ့သေးသည်။
ဒေါ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျတွေ့၍ ပြောသမျှကို နားထောင်ကြည့်ရင်း
မေမာလာ့စိတ်ထဲမှာ အားကိုးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘ဒေါ်ကြီးက အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးဆိုတော့
သမီးသူငယ်ချင်းထူးထူး အောင်တို့က ကွယ်ရာမှာ လောက်စာလုံးလို့ခေါ်တယ်။
‘ဝှစာ’ပေါ့ကွယ်’

ဒေါ်ကြီး၏ တူမတော် ထူးထူးအောင်က ခွဲခနဲရယ်လေသည်။ ဒေါ်ကြီးက
ထူးထူး အောင်ကိုမျက်လုံးပြူးလျက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

‘ဘယ်လိုပဲပြောပြောပါ၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့

အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက
နေခဲ့တဲ့အကျင့်စရိုက်တွေကို မပြောင်းနိုင်တော့ဘူး။ အဲ ကိုယ့်ဘက်က မပြောင်း
လဲနိုင်ဘူးဆိုတာကလည်း မိဘက ကောင်းစေချင်လို့တစ်သက်လုံး ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့
အကျင့် ကောင်းတွေမို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တန်ဖိုးထားတယ်။
ဒီတန်ဖိုးလေးတွေကိုအခြေခံပြီး ချမ်းမြေ့ အဆောင်ရဲ့စည်းကမ်းတွေကို
ချမှတ်ထားတယ်။

ဒေါ်ကြီးက မေမာလာကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။
မေမာလာကတော့ ချမ်း မြေ့အဆောင်မှာ မနေရမှာကို ကြောက်နေသည်။ ပြီးတော့
လူကြီးအတော်များများက လက် မခံသော အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ရမှာကို
ကြောက်ရပြန်သည်။

‘သမီး စည်းကမ်းအားလုံးကို တကယ်လိုက်နာနိုင်ပါတယ်။ ချမ်းမြေ့မှာ
ဒေါ်ကြီးတို့ နေခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ပြုပြင်စရာတွေလည်း အကုန်ပြုပြင်ပါ့မယ်’

‘သမီး လုပ်မယ့်အလုပ်ဟ’

ထိုအလုပ်၏ အကြောင်းကို မပြောဘဲ နေ၍ ရချင်ပေမယ့်
မတတ်နိုင်တော့။

‘အ..အခြေအနေရ သမီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သီချင်းဆိုရမှာပါ’

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ပြောပြီးဒေါ်ကြီး၏ တုံ့ပြန်မှုကိုကြားရမှာတောင်
မဝံ့ရဲ။ မျက်လွှာ ချလျက် ရင်တွေ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

‘ဒေါ်ကြီးအနေနဲ့ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အထင်မသေးပါဘူး။ နောက်ပြီး
အမြင်မကျဉ်း အောင်နဲ့ ခေတ်နဲ့အညီ နားလည်အောင်အမြဲလေ့လာနေပါတယ်။
တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ်သိပ် ကြိုက်လို့ ရွေးထားတဲ့အလုပ်က ကိုယ့်အတွက်
အခက်အခဲတွေ ဒုက္ခတွေကို ပြန်ပေးတတ် တယ်။ လုပ်ရင်းမြုပ်သွားတတ်တယ်။
လုပ်သင့်တာနဲ့ လုပ်ချင်တာကိုတော့ မလုပ်ခင်ကတည်း က သေသေချာချာ

ဝေခွဲဖို့တော့ လိုတာပေါ့ သမီးရယ်’

ဒေါ်ကြီး၏ စကားဆုံးလျှင် မေမာလာ ထ၍ ခုန်ချင်မတတ်
ဝမ်းသာသွားသည်။ စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေလည်း တက်ကြွပျော်ရွှင်လျက်

‘သမီးသဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ သမီးရဲ့
ပညာအရည် အချင်းက ဆယ်တန်းအောင်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး သမီးမှာ
လုံလောက်တဲ့ ငွေအရင်း အနှီးလည်း မရှိပါဘူး။ အားကိုးစရာလည်းမရှိဆိုတော့
ခုလောလောဆယ် သမီးလုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်ကလည်း သိချင်းဆိုတတ်တာပဲ
ရှိတာကြောင့်ပါ။ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ပေးခဲ့တဲ့ အမွေ လို့ပြောရမလားမသိဘူး
သမီးကိုယ် သမီးလည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ သမီး သိချင်းတွေဆိုမယ်၊
လိမ်လိမ်မာမာလည်း နေပါ့မယ်၊ ပြီးရင် အဝေးသင်ဆက်တက်မယ်။
အဆိုတော်ကြီးဖြစ် အောင်လည်း လုပ်ချင်ပါတယ်’

ထူးထူးအောင်က မေမာလာလက်ကို
ကျစ်လျစ်စွာဆုပ်ကိုင်အားပေးသည်။ ဒေါ်ကြီးက မေမာလာအကြောင်းကို
အခါခါထပ်အောင် ကြားထားပြီးခဲ့ပြီမို့ သိပ်ပြီး ထွေထွေထူးထူးမေး မနေတော့ပါ။
အလွန်လှုပ်ခတ်လှသော တူမတော်ထူးထူးအောင်၏ တည်ငြိမ်လေးနက်နေ သော
မျက်နှာထားနှင့်ပင် မေမာလာကို စောင့်ရှောက်ရတော့မည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

‘အေးလေ.. ကြိုးစားပေါ့ သမီးရယ်။ လူဆိုတာ အားပေးတဲ့လူရှိရှိ မရှိမရှိ
ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပဲကြိုးစားပမ်းစား တည်ဆောက်ရတာ ချည်းပါပဲ။ သမီးက
ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ထူထောင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဒါကိုပဲ
အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုရတယ်လို့ မှတ်ရ မှာ၊ တချို့ဆိုရင် အလုပ်ကို
ကိုယ်ကရွေးချယ်ခွင့်မရလိုက်ဘူး။ အလုပ်က ကိုယ့်ကို ပြန်ရွေး သွားခဲ့ရင်
လုပ်ရကိုင်ရတာ ပိုအဆင်မပြေဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခက်အခဲဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာရှိ
တယ်’

ဒေါ်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ ထူးထူးအောင်နှင့် ပထမဆုံးသွား၍ စုံစမ်းသော ဆိုင် မှာကတည်းက အခက်အခဲဆိုတာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်နေက ပူလွန်းလှသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ထောင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် ကြောင့်သာ ဆိုင်ထဲကို အရဲစွန့်ဝင်ခဲ့ရပေမယ့် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေသည်။ ထူးထူးအောင် က ‘ရေးထားပုံကလည်းနော် မိန်းမအဆိုသမား အလိုရှိသည်တဲ့ မမိုက်ပါဘူး’ဟု တီးတိုးပြော သောအသံကို ကြားသွားသည်ထင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဆံပင်တိုတို ကောက်ကောက်၊ မျက်စိက မှေးမှေး၊ ဝဝအစ်အစ်၊ ဘောင်းဘီတိုနှင့် အသံဝဲဝဲနှင့်။

အရာရာကို ဦးဆောင်ချင်တတ်သူ အထူးက ရှေ့မှ ကော့လန်ကော့လန်နှင့် စွတ်ဝင် သွားတော့

‘ဟေ့.. နင်လား တီဂျင်းဆိုမှာ’ဟု မျက်နှာဆိုးနှင့် မေးသည်။

‘မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး ဆိုမှာက သူ’ထူးထူးအောင်က မေမာလာကို လက်ညှိုးညွှန် တော့ ဝတုတ်မကြီးက အားမနာလျှာမကျိုး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အပြန်ပြန်အလှလှန်ကြည့်ကာ ‘အေး ကြိုက်တယ်’တဲ့။ ထိုစဉ်ကတည်းက မေမာလာက မကြိုက်ခဲ့ပေ။ ဒါပေမဲ့လည်း လုပ်ငန်း သဘောကို သိလို၍

‘အစ်မ သီချင်းက ဘယ်လိုဆိုရမှာလဲ။ အလုပ်ချိန်တို့ဘာတို့၊ နောက်ပြီး ခံစားခွင့် အဲ.. အဲဒါလေးတွေ ပြောပြပါဦး’

‘အင်း.. ငါတို့ဆိုင်က စင်တင်ဆိုတော့ သူ့ထုံးစံနဲ့သူတော့ ရှိရတာ ပေါ့။ တခြားဘယ် တွေမှာ ဆိုခဲ့ဖူးတာလဲ၊ ဘာတချင်းဆိုတတ်တလဲ၊ အင်း..ဒါပေမဲ့ နင့်မျက်နှာကြီးက မှုန်နေတာ နော် မပြီးတတ်ဘူးလား’တဲ့။

တနှင့်သ မကွဲသောအသံနှင့် သူ့ပုံစံ သူ့ဟန် သူ့စကားများနှင့်ပင် လှည့်ပြန်သင့်တာ။ မေမာလာက

‘ငါ တစ်ရက်တော့ အစမ်းဆိုချင်သေးတယ် အထူးရယ်နော်၊ ငါ့ကို အဖော်လိုက်ပေးပါ ဟာ၊ အဆင်မပြေရင် ဆက်မလုပ်ဘူးပေါ့ စမ်းမကြည့်ဘဲ ငါနောက်မဆုတ်ချင်ဘူး’

ထူးထူးအောင်ဆန္ဒသိပ်မရှိပေမယ့် မေမာလာ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောရန် စိတ်ရှည်ရှည် ထားပေးလိုက်သည်။

‘နင်က လှပြီးသားဆိုတော့ သိပ်ပြင်စရာ မလိုဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင်ဟိုဝတုတ်မကြီး မှာလိုက်သလို စကတ်တိုဝတ်မှာလား’

မေမာလာက ခေါင်းခါသည်။ ထိုနေ့က ဂျင်းဘောင်ဘီဖြူရှည်နှင့် အကျ..လက်ပြတ်အဖြူ လေးသာ ဝတ်ခဲ့သည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုပင် ဖြန့်မချဘဲ..ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင့်မြင့်ကလေး စုစည်းခဲ့သည်။ မေမာလာသိစေချင်တာက ရုပ်၏ အလှမဟုတ်။ အသံ၏ အလှ။

ဒါပေမဲ့။ ထိုနေ့ညမှာပင် ထိုဆိုနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရသည်။ သီချင်းကို အနုပညာကို လူတိုင်းက ချစ်ကြတာ၊ စိတ်ဝင်စားကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။ မေမာလာ၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နုနယ်သွယ်လျ သော ဟန်ကို ချုံမြသော သံစဉ်လှိုင်းများကို သူတို့သောက်နေကြသော မူးယစ်ရမ်းကားစေ သည့် အရည်များနှင့်အတူအတူ ‘အမြည်း’လုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်ဟု ခံစားရသည်။

‘အထူးရယ်.. လမ်းဘေးမှာ ချွင်ခေါက် ချွင်ခေါက်လုပ်ပြီး သီချင်းထိုင်ဆိုလိုက်ရတာ မှ တန်ဖိုးရှိပါသေးတယ်ဟယ်’ဟု ပြောရင်း ငိုခဲ့ရသည်။

အထူးတစ်ယောက်ကတော့ အားမလျှော့တတ်သူပင်။ နောက်ပြီး မေမာလာကို သူမှ အလုပ်ရှာမပေးလျှင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ မေမာလာက မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းနှင့် ‘ဘာမှ မရတဲ့ အဆုံး ဈေးချိုထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက်မှာ အရောင်းကူလေးဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ဟယ်’ဟု ဆိုလျှင် ရင်ထဲက မကောင်း။ မေမာလာကို အားပေးပြီး ချမ်းမြေ့သို့ရောက်အောင်

ခေါ်လာခဲ့စဉ်က သူနည်းနည်းအပြောကြီးမိခဲ့တာကိုလည်း မမေ့။

‘မာလာ..နင်ဘာမှ မပူနဲ့။ ငါတို့ဂျာနယ်လစ်ဆိုတာ အရမ်းနဲ့စပ်တယ်။ သိတယ် ဟုတ်လား၊ ခုဆိုရင် စီးပွားရေးလောကဆိုလည်း ငါတို့မပါရင် မပြီးတော့ဘူးဟ၊ ဒီတော့ နင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရအောင် ငါလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’ဆိုသောစကားကို ရင်ထဲက စေတနာနှင့်လည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရအောင်လည်း မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ခဲ့ ရသည်။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ စိတ်ကူးသစ်ဆန်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်က မေမာလာအကြိုက် တွေ့မည့်ဆိုင်မျိုး။ ဆိုင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ယူလာခဲ့သည်။

‘မာလာ..မာလာ.. ဒီမှာကြည့်’ ပန်းဟေဝန်တဲ့။

အနုပညာကို မြတ်နိုးသော မြန်မာလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်သည့် စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ကြောင်း။ အစားအစာလည်း အမျိုးအစားစုံစုံ စားနိုင်အောင် စီစဉ်ထားကြောင်း။ တေးဂီတ အနုပညာကိုလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ခံစားမှုအမျိုးမျိုးနှင့် သီဆိုနိုင်ကြောင်း...။ အထူး၏ စကားကို ပင်ဆုံးအောင် နားမထောင်ချင်တော့။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ အထူးရယ်။ လုပ်ပါ.. လုပ်ပါ.. ငါ့ကို ချက်ချင်းသာ လိုက်ပို့ပေးပါ တော့။ ငါကြိုးစားမယ်။ ငါ တကယ်ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်မယ်ဟာ’

‘ပန်းဟေဝန်’မှာ ပထမဆုံးတွေ့ရသူက ‘ဆရာ’။

ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရတာ တောင်မြင့်မြင့်ပေါ်သို့ မတ်မတ်စောက်စောက်ကြီး တက်ရသည်နှင့်တူလေသည်။

ဂီတဆိုတာ သက်ရှိအားလုံးအတွက် ငြိမ်းချမ်းကြည်မွေ့စေတဲ့ ဆက်သွယ်မှုတစ်ခုပဲ လေ။ တို့တွေ မမွေးဖွားခင်ကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ ဂီတဟာ တို့တွေသေဆုံးသွားလည်း ဆက်ပြီး ရှင် သန်ကျန်ရစ်ဦးမှာပဲ။ လူတွေကတော့ ခေတ်တိုင်းခေတ်တိုင်းမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဂီတကို အားရပါးရ စားသုံးကြလို့ပေါ့။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူး ဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ်ကတော့ ဂီတ

ပေါ်မှာလည်း သုံးချင်သေးတယ်။ အင်း မင်းတို့ နားလည်အောင်ပြောရရင် ဂီတပေါ် သစ္စာရှိဖို့ ပေါ့ကွာ’

ခုမြင်ခုတွေ့ မိန်းကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို ဆရာက ထိုစကားမျိုးနှင့် စတင်မိတ်ဆက် ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ဂီတအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော ဂီတကိုချစ်မြတ်နိုးလှသော ဂီတကို အားကိုးဖက်တွယ်မည်ဆိုသော မေမာလာပင် ဆရာ၏ ဂီတဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်များကို မမီ မကမ်းမော့ကြည့်နေရသည်။ အကယ်၍ များ ဖေဖေသာရှိခဲ့လျှင် ဆရာနှင့်တစ်သားတည်း ရှိနေ ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက အကြွေစောရှာသည်။

တကယ်တော့ ဆရာသည် ဖေဖေထက် အနည်းငယ်မျှသာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဂီတသမားဆိုပေမယ့် ဖြူဖြူသေးသေး နုနုနယ်နယ်လေးမဟုတ်။ အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အသားက အတော်လေးညိုသူဖြစ်သည်။ ဆရာက ပန်း ဟေဝန်၏ ဂီတမှူးဖြစ်သည်။ လှိုင်းတွန့်ဆံပင် ခွေခွေလိပ်လိပ်များက ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပေါ် မှာ ကပိုကရိုကျနသည်။ ဆရာ့ဆံပင်က လည်ကုပ်ကျော်ကျော်တော့ ရှည်လိမ့်မည်။ နောက်စေ့ မှာ သားရေကွင်းနှင့် စု၍ ချည်နှောင်ထားသည်။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တီရှပ်ကို တွဲဝတ်ထား သည်။ ဆရာ့တီရှပ်အကျ..က လက်ဖြတ်ထားသောကြောင့် အသွင်တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ အနု ပညာသမားတွေဟာ ဒီလိုခပ်ဆန်းဆန်းပုံစံမျိုးပါပဲဟု မေမာလာက တွေးမိသော်လည်း ဆရာ နှင့် ဆက်ဆံရေးအတွက်တော့ စိတ်ပူမိသည်။ မေမာလာ နားမလည်တာတွေက အများကြီး။ ဆရာ့အတွေးအခေါ် ဆရာပညာတွေကို လိုက်လို့မှမိပါ့မလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမာလာ သည် ဆ ရာကို တွေ့တွေ့ချင်း ဆွေမျိုးကဲ့သို့ ဦးလေး၊ အစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ခင်သွား မိတာ ဂီတသွေးနီသောကြောင့်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်ခဲ့သည်။

‘မင်း.. အခု သီချင်းဆိုပြနိုင်မလား’

‘ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပြပါမယ်’

‘ကဲ.. လာ’

ဆရာက စားသောက်ဆိုင်၏ စားပွဲကုလားထိုင်များ၏ ကြားသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် မြွေလိမ်မြွေကောက် ဝင်သွားသည်။ အထူးကလည်း သွက်သောခြေလှမ်းများနှင့်လိုက်သည်။ မေမာလာက အသင့်ယူလာသော စီဒီချပ်ကလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူနေတာနှင့် တော် တော်လေး နောက်ကျကျန်ရစ်သည်။ နေ့လယ်ခင်းကြီးပေမယ့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ မီးဖွင့် မထားသောကြောင့် အခန်းကျယ်ကြီးက ခပ်မှောင်မှောင်။ သွက်သွက်ပြေးပြေး လှမ်းသော ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အခန်းထဲမှာ မေမာလာ၏ ဒေါက်ဖိနပ်ခွာသံပြင်းပြင်း သာလျှင်ဆူညံသွားတော့သည်။

‘ဘာနဲ့ ဆိုမလဲ.. ကီးဘုတ်နဲ့ ဆိုမလား၊ စီဒီနဲ့ ဆိုမလား’

‘သမီးမှာ စီဒီပါပါတယ် ဆရာ’

‘Ok’ တစ်ခွန်းသာပြောပြီး စီဒီစက်ကို မေးဆတ်ပြလျက် မေမာလာတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်စောင်းတောင်မကြည့်ဘဲ စင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ အထူးက စီဒီခလုတ်များကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး

‘ငါတို့ကို စာမေးပွဲကြီး စစ်သွားတာ’ဟု တီးတိုးပြောလျက် စီဒီချပ်ကလေးကို ထည့် လိုက်သည်။

‘ရယ်ဒီလား မေမာလာကို အထူးလှမ်းမေးလိုက်သောအချိန်တွင် မေမာလာက လက်ထဲ မှာ မိုက်ကရိုဖုန်း ကိုင်ပြီးသားဖြစ်နေလေပြီ။ စိတ်ထဲမှာ လူတွေ.. လူတွေ အများကြီးဟု အာရုံ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခံစားချက်တွေကို စုစည်းလိုက်သည်။ ပထမဆုံး ‘လမ်းခွဲ’သီချင်းကို ဆိုရမှာ။ တေးရေးဆရာ မြင့်မိုးအောင်က မည်သို့သော ခံစားချက်နှင့်ရေးသည်မသိ။ မေမာလာ အလွန်ခစိုပြီး အားကျခဲ့သော မမဖြူဖြူကျော်သိန်းကလည်း ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်၍ ခံစား

သီဆိုသည်မသိ။

ယုံကြည်ချက်တို့ မြေမှာလဲပြို

တို့အိပ်မက်တွေ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ

ပြန်ရုပ်သိမ်းခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ ကတိတွေ

ဆိုနေစဉ်မှာ မေမာလာ၏ စိတ်က ချစ်မြတ်နိုးအားကိုးခဲ့သော
တိတိကြီးထံသို့ ရောက် နေသည်။ တစ်နှစ်တိတိ အခြေအနေတစောင့်စောင့်၊
တမျှော်လင့်လင့်။ ကိုယ်ကသာ အချိန်ကို စောင့်ရပေမယ့် အချိန်ကတော့
ကိုယ့်ကိုစောင့်မည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အရာရာကို ချန်ထားပစ်ခဲ့သည်။

.. သွားမယ် မင်းမရှိတဲ့ နေ့ရက်ထဲ

မင်းမရှိတဲ့ လမ်းမထက်မှာ

ရင်ဆိုင်မယ်..တစ်ယောက်တည်း

ငါလေ.. နင်ကျင်စွာ ရင်ဆိုင်မယ်

တကယ်ပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရန် အားမွေး၍
ခြေလှမ်းစခဲ့ရလေသည်။ အားရပါးရ ဆိုလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသလိုပင်။

အထူးကို သီချင်းတစ်ပုဒ်ပြီးသည်နှင့် ရပ်ပေးရန်ပြောထားတော့
အထူးက စက်ကိုရပ်လိုက်သည်။

ငြိမ်သွားသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲက စင်ပေါ်မှာ မေမာလာနှင့်အထူး
နှစ်ယောက် တည်း။ ဆရာက ပျောက်ချက်သားကောင်းလို့နေသည်။
မေမာလာသက်ပြင်းရှိုက်လျက် အထူး ကို နောက်တစ်ပုဒ်ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။
နောက်တစ်ပုဒ်က မေမေ အလွန်ကြိုက်သော သျှို ၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်။
ကြေကွဲအိပ်မက်။

တံခါးများကို အမြဲဖွင့်ကာထား

ခက်ခဲရက်စက်သော နာကျင်နေရက်များ

ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ဖို့ ဖြတ်ကျော်ရင်း

အဆိုးဆုံး ခရီးကြမ်း.. တစ်ကိုယ်ရေ လျှောက်ရမလား

အိပ်မက် မက်ခဲ့သလို ဖြစ်ဦးမလား..

မေမာလာက သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ ရှေ့မှာ ပရိသတ်ရှိသလို

သဘောထားသော ကြောင့် ခါးကလေးကို ကုန်းကာ ဦးလေးညွှတ်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထိုသို့ပြောပေမယ့် အခန်းကြီးက တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ထူးထူးအောင်က

လေသံနှင့် ‘ဟဲ့ မေမာလာ နင့်ဟာက အကွဲအပြဲတွေများနေပြီနော်’ဟု

လှမ်းပြောသည်။

‘ငါ့မှာလည်း အသည်းနှလုံးက အကောင်းမှမကျန်တာ။ တော်ပါပြီ

ငါကလည်း အကြာ ကြီး အသည်းကွဲဖို့ စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဟိုသီချင်းဆိုမယ်ကွာ ‘ပထမဆု ၂၀၀၈’

ထိုသီချင်းကို မေမာလာ အလွန်ကြိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုစိုင်းစိုင်း၏

Rap စာသား များကို ခိုက်နေတာဖြစ်သည်။ မေမာလာစိတ်နှင့်

တိုက်ဆိုင်လွန်းသောကြောင့်ပင်။ ထိုသီချင်းက ကိုမိုးမိုးနှင့် ကိုစိုင်းစိုင်းတို့

ဆိုခဲ့ကြတာ။

‘ဟဲ့.. Rap တွေရော ဘယ်လိုဆိုမှာလဲ’

‘ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ အကုန်ဆိုမှာပေါ့၊ ငါ ခဏခဏ

ဆိုကျင်းတာပဲဟာ.. ရတယ်.. ရတယ်.. ဖွင့်..ဖွင့်’

လမ်းသစ်လည်း ငါမဖောက်ဘူး

လမ်းဟောင်းလည်း ငါမလျှောက်ဘူး

ကိုယ်တိုင် အရူးအမူးရေးတဲ့ သီချင်းအတွက် ဂုဏ်ယူတယ်

ပေးဆပ်သူလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ မပြောဘူး

ငါတို့ရဲ့..မနက်ဖြန် မနက်ဖြန်တွေအတွက်

ဆန္ဒရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အောင်မြင်မှုစောင့်နေတယ်

ရန်သူတွေလည်း အဝေးကြီးမှာ ပျောက်နေတယ်

လုံ့လတွေ လုံးဝမလျှော့

ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရမယ်.. မုချနော်

ပထမဆု.. ရယူဖို့ဟေ့

မေမာလာ နည်းနည်းတော့ မောသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုရင်းဆိုရင်း

သီချင်းတွေကို ဆက်တိုက်ဆိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမင်းချစ်သူရေးပြီး
မမတင်ဇာမော်ဆိုခဲ့သော ပထမခြေလှမ်းကို ဆက်ဆိုသည်။

ရည်ရွယ်ရာ.. ဒီနယ်မြေကို ရောက်ရှိသွားဖို့ရာ

မှန်တယ်ထင်ရာ.. ဒါတွေ အကုန်လုံးဇောက်ချလုပ်တော့မယ်

ဘယ်လောက်ဝေးဝေးကွယ်

ယုံကြည် ခြေတစ်လှမ်း ခြေတစ်လှမ်း

ပထမဆုံး ခြေတစ်လှမ်းဟာ နောက်ဆုံးတော့ ပန်းတိုင်ရောက် နိုင်တယ်

.. ဟာ..ဟာ.. ဟ.. ဟား ... ဟား

ဟေး... ဟေး... ဟေး.. ဟေး..

မေမာလာ၏ သီချင်းဆုံးသည်နှင့် တစ်ယောက်တည်းတီးသော
လက်ခုပ်သံကျယ်ကျယ် ကြီးက တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။

‘Ok.. Ok ရပြီ’

ဆရာက မားမားမားမားနှင့် မေမာလာတို့ဆီသို့
သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ ထို အချိန်မှာ မေမာလာက ရင်ခုန်တုန်ရီစွာဖြင့်
ဆရာရှိရာစင်အောက်သို့ အလိုလိုဆင်းပြီးသားဖြစ် နေသည်။

‘မင်းရဲ့သီချင်းတွေက ကောင်းလွန်းအားကြီးပြီး
မကောင်းဘူးဖြစ်သွားတယ်’

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ ဆရာက ချီးကျူးတာလား၊ အပြစ်တင်တာလား။
ဆရာစကားကို မေမာလာ လုံးဝနားမလည်နိုင်ပေ။ စိတ်လည်း ရှုပ်ထွေး
နောက်ကျသွားသည်။ မျက်နှာငယ် ကလေးနှင့် ဆရာကိုမော့ကြည့်ရုံမှလွဲ၍
ဘာမှမတတ်နိုင်။ ထူးထူးအောင်က စီဒီချပ်ကလေးကို ယူ၍ စင်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး
‘ဆရာ သူမကောင်းဘူးလားဟင်’ ဟု စွတ်၍ မေးချပစ်လိုက်သည်။ ဆရာက
စားပွဲခုံလွတ် တစ်နေရာကို မေးဆတ်ပြပြီး ‘ထိုင်ရ အောင်’ဟု အေးအေးဆေးဆေး
ပြောသည်။

‘ကိုယ် ဆိုလိုတာက အသံမှာအားရှိတယ်၊ ဆိုဟန်
နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိတယ်။ အဝင် အထွက် စနစ်ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့
သီချင်းအမျိုးအစားမရွေး အကုန်ပဲ စွတ်ဆိုတော့မှာလား’

‘ခုလောလောဆယ်တော့ သမီးမှာ ရှင်းလင်းတဲ့လမ်းကို
မရွေးချယ်ရသေးပါဘူး ဆရာ၊ သီချင်းအမျိုးအစား အားလုံးကိုလည်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ဟို ကြိုက် .. ကြိုက်ပါတယ်’

‘အကုန်လုံးတော့ ကြိုက်လို့ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အင်း ဘယ်လို
ပြောမလဲ၊ ဒီနေ့ဆိုပြတဲ့ သီချင်းတွေကိုတော့ မဆိုလိုဘူးပေါ့ကွာ၊

ကိုယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုပြောရတာ လည်း မင်းဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုခွင့်ရမှာ မရမှာနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးနော်။ မင်းရဲ့ အဆိုပိုင်းဆိုင်ရာ အနေအထားက စီးပွားရေးအတွက် ဖျော်ဖြေမှုသီချင်းမျိုးနဲ့ မကိုက်ညီသလိုပဲ’

‘ဆရာ.. ဒါဆို မေမာလာက ဒီမှာ သီချင်းဆိုလို့မရတော့ဘူးလား’

ထူးထူးအောင်မေးတော့ ဆရာ ငြိမ်သွားသည်။ မေမာလာက ဆရာကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ ဆရာ ဘာပြောလိုက်မလဲ မကြားဝံ့။

‘ချာတိတ်.. မင်းရဲ့ ဂီတပညာကို ကိုယ်က နှမြောလို့ပါ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်’ဟုသာ မေမာလာက ပြောချင်တော့သည်။ မေမာလာ၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲမှာ နှမြောခဲ့ရတာ တွေ အများကြီးပင်။ ခုချိန်မှာ ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ယောက်၏ လက်ဝါးပေါ်မှာ မေမာလာကို ခဏကလေးပဲ တင်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သီချင်းတွေကို မနားတမ်း၊ မမောတမ်းဆိုရင်း မြန်မာသာမက ကမ္ဘာကျော်မည့်အဆိုတော် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာ။

‘ဒါပေမဲ့ ဆရာ.. သမီးမှာ သီချင်းဆိုနိုင်တာကလွဲပြီး ဘာမှမရှိပါဘူး’

‘အင်းလေ.. ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်တေးဂီတရဲ့ သဘော သဘာဝကို မင်းလေ့လာစုံစမ်းပြီးပြီလား’

‘အများကြီးတော့ မသိပါဘူးဆရာ...။ သမီး သီချင်းဆိုချင်တာရယ်၊ နောက်ပြီး ဆိုတဲ့ အတွက် သင့်တော်တဲ့ ဟို.. အနုပညာကြေး လေး ရရင် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့အတွက် အဲလေ ကျွန်မရဲ့ ရပ်တည်မှုအတွက်ပါ’

ဆရာက ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ကုလားထိုင်၏ နောက်အမှီကို ကျောပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပစ်မှီလျက် မျက်စိမှိတ်ကာ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ထားသည်။ အတန်ကြာတော့ ကိုယ်က ပြန်မတ်လာပြီး ပြုံးလျက်

‘မေးခွန်းတစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား’တဲ့

‘ရပါတယ်ဆရာ မေးပါ။ သမီး ဖြေပါ့မယ်’ဆိုတော့

‘မင်းနဲ့ဂီတ ဆက်စပ်ခဲ့ပုံ.. အဲဒါ ကိုယ်သိချင်တယ်။ မင်းကို ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်များ ပေးနိုင်မလား၊ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းကို အေးပေါ့လေ ..တစ်ခုခုပေါ့ ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မလဲ၊ ဒီသဘောပါ.. ဟို စပ်စုချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြောပြလို့ရပါတယ်’

မေမာလာက ‘ပြောပြလို့ရပါတယ်’ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးမှ မသိမသာ ငုပ်လျှိုးနေသော စိုးရိမ်စိတ်က ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခုမြင်ခုတွေ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခတွေ ခင်းကျင်းပြလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဆရာ့ကို တစ်ချက်မေ့ကြည့်မိသည်။ ဆရာ၏ ညိုမှောင် သန့်စင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံလိုက်ရသည်။

‘ကိုယ့်မှာ မင်းနဲ့မတိမ်းမယိမ်း သားသုံးယောက်ရှိတယ်။ ကိုယ့်မိန်းမက စက်ချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမှာတော့ သီချင်းရေးဖြစ်ရင် ကိုယ်ဒီမှာ ရှိတတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ အတီးသင်တန်းမှာရှိတတ်တယ်။ ညညမှာတော့ ဒီဆိုင်ရဲ့ ဂီတမှူးပေါ့’

ဆရာ့ကို မေမာလာ နည်းနည်းအားနာသွားသည်။ ပြီးတော့ ဆရာ၏ ထိုးထွင်းသိမြင် သော စိတ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ မေးတုန်းကမေးပြီး မေမာလာမဖြေခင် ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နေပြန်သည်။

‘မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ပြည့်ပြီးပါပြီဆရာ၊ လာမယ့် မတ်လထဲမှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မှာပါ’

ဆရာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လျက် စားပွဲပေါ်သို့

လက်နှစ်ဘက်တင်ကာ လက်ခလယ်နှင့် စားပွဲခုံကိုတောက်.. တောက်..တောက်..
တောက် ခေါက်နေသည်။ ခေါင်းက လည်း တစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်လို့မပြီး။

‘မင်း တခြားအလုပ်တစ်ခုခုပေါ့ကွာ။ အဲဒါလုပ်ဖို့ နည်းနည်း
မစဉ်းစားဖူးဘူးလား’

မေမာလာ အံ့ဩသွားသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းသွားသည်။
မျှော်လင့်ချက်တွေ ရေစုံမျောပါပြီဟု အားတွေလည်းလျော့ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒီလိုဆိုင်မျိုးတွေဆိုတာက မင်းရဲ့ ဒီဇိုင်းလိုတော့
မဟုတ်တာများတယ်ကွ။ သူများသား သမီးတွေကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ဘာမှမပြောချင်ဘူး။
မင်းလည်း ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သိသင့် သလောက်တော့ သိလိမ့်မယ်။
မင်းသိတတ်ဆိုတဲ့ထဲမှာ မင်းမသိသေးတဲ့ အန္တရာယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။
ကိုယ်ပြောတာ သဘောပေါက်လား’

မေမာလာသည် ရှေ့မှာရှိနေသောဆရာကိုလည်း မမြင်။ အထူးကိုလည်း
သတိမရ။ အိတ်ထဲမှာရှိနေသော ငွေကလေးသုံးထောင်ကိုသာ မြင်နေမိသည်။
ပြီးတော့ တတိတိနှင့် ရောင်းပစ်လိုက်မိသော ရွှေတိုရွှေစကလေးများကို
မြင်ယောင်နေမိသည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဘာတို ဘာစမျှ မရှိတော့လေသောအဖြစ်ကို
သူစိမ်းတစ်ယောက်အား လုံးဝမပြောဘူးဟု စိတ်ကို တင်းထားလိုက်သည်။

‘ဒီဆိုင်မှာ ပင်တိုင်အဆိုတော်ရယ်လို့ ခုထိမရှိသေးဘူး။
မထားသေးဘူးဆိုပါတော့လေ၊ ဒီမှာက စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ
ကိုယ်တိုင်ဆိုချင်တဲ့ပရိသတ်အတွက် သီးသန့်အစီအစဉ်လုပ်ထား တယ်။ တစ်ပတ်မှာ
လေးရက်က ခေတ်ပေါ်သီချင်းနေ့လို့ သတ်မှတ်တယ်။ သုံးရက်က မြန်မာ သံစဉ်နဲ့
ရိုးရာအက တစ်လှည့်စီပဲ။ နေရာလေးရယ်၊ အစားအသောက်ရယ် အဓိကထားတော့
နိုင်ငံခြားသားများများလာတယ်၊ တကယ် ဂီတချစ်တဲ့သူလာတယ်လို့တော့
နာမည်ရနေပြီ’

ဆရာသတင်းစကားအရ မေမာလာနှင့် သင့်တော်တာပဲ
မဟုတ်ဘူးလားဟု ဉာဏ်မီ သမျှတွေးကာ ‘အို..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုပါရစေ..
ဆိုပါရစေ’ဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

‘ဒါပေမဲ့’

ဆရာက ဒါပေမဲ့ဆိုပြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ဆရာ၏ ဒါပေမဲ့ကို မေမာလာ
တထိတ်ထိတ် နှင့်စောင့်ရသော စက္ကန့်များကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ဆရာက မေမာလာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

‘ချာတိတ်.... ကိုယ် စကားအကုန်ပြောမယ်၊

မင်းစဉ်းစားနိုင်အောင်ပေါ့’ဟု ဆိုပြန် သည်။ ဆရာ ဘာပဲပြောပြော
မေမာလာကလည်း ပန်းဟေဝန်ကို တွယ်စရာကြိုးတစ်ပင်ဟု
သတ်မှတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲမှ ‘ဆရာရယ်.. ပြောချင်တာသာ
ဣဟပါတော့’ဟု အောက်မေ့ပြီး ဆရာ့ကို လေးလေးစားစား
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မင်း ဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုပြီးရင်၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ပြန်ရလိမ့်မယ်။
အနုပညာကြေးက တော့ မင်းရဲ့အရည်အချင်းပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ရနိုင်တယ်။
ကိုယ်တို့ဂီတမှူးဆိုတာ အနုပညာနဲ့ ပဲ လုံးဝပတ်သက်တာ၊ စင်မန်နေဂျာက
ငွေကြေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တယ်။ သူ့အလှည့် ကိုယ့် အလှည့်ဆိုတာတွေ၊
ဆိုင်ကိုပြန်ပေးရတာ တေါ့၊ တီးဝိုင်းနဲ့မျှဝေခံစားခွင့်တွေက ကိုယ်နဲ့လုံးဝ မဆိုင်ဘူး၊
အဆိုသမားနဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာ.. အဲဒီ ကိစ္စတွေကို မင်းရင်ဆိုင်
စရာရှိတယ်’

‘ရပါတယ် ဆရာ။ သမီး ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖို့
အားမွေးထားပါတယ်။ သမီးဘက် က သီချင်းမှ မဆိုရဘူးဆိုရင်
မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေတွေရှိနေလို့ပါ’

‘ဟင်’

ဆရာက မျက်လုံးပြူးပြီး အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့်...

‘ဆိုပါဦး... ဆိုပါဦး... ခုမှ တကယ့်အဆိုတော်နဲ့ တွေ့နေတာ’

ဟု အထူးဘက်သို့ လှည့်ပြောကာ မျက်နှာအနည်းငယ်ချို့လာသည်။

မေမာလာရင်ထဲ မှာလည်း ဆရာအသံ၊ ဆရာဟန်မှတစ်ဆင့် ဆရာစေတနာ စိမ့်စိမ်းရေများ စီးဆင်း စိမ့်ဝင်သွား ပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကို အလုပ်ကိစ္စပဲ သီးသီးသန့်သန့် ပြောပြချင်စိတ်ရှိနေ သည်။

‘သမီး လေးနှစ်သမီးမှာ စင်ပေါ်ကို စပြီးရောက်ပါတယ်။

မူကြိုကျောင်းပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲပါ။ ပြင်ဦးလွင်မှာပါ။ အဲဒီ တုန်းက တီဗွီကြော်ငြာသီချင်းဆို ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရပြီးကတည်းက ပိုးဝင် သွားတာထင်ပါရဲ့ ဆက်တိုက်ပါပဲ။ ပွဲတိုင်းကျော်ဖြစ်ခဲ့ပြီး သမီးလေးတန်းဆောင်တဲ့နှစ်မှာ အော်ဂင် စသင်ပါတယ်။ အလယ်တန်းကျောင်းသူတစ်လျှောက်လုံး ဆိုတီးတီးဖြစ်တာ များပါတယ်။ သမီးရှစ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်မှာ ဂစ်တာတီးစသင်တဲ့အချိန်မှာပဲ

မပြောဘဲနေ၍ ရလျှင် ထိုနေရာမှာ အပြီးရပ်လိုက်ချင်သည်။ ဆရာက အလိုက်သိစွာပင် မေးခွန်းနှင့်ထောက်ပေးသည်။

‘ဂီတမျိုးရိုးရှိတယ်ထင်တယ်။ အဖေဘက်ကလား၊ အမေဘက်ကလား’

ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဖေဖေအကြောင်းမှ စရမည်ပင်။ ဖေဖေပြီးလျှင် မေမေက လည်း မပါလျှင်မပြီး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ တီတီကြီးနှင့်အဆုံးသတ်ရမည်။ ထိုအကြောင်းများ ကို ပြောလျှင် အကြောင်းထူးပါမည်လား၊

အကျိုးကျေးဇူးတစ်ခုခုရနိုင်မည်လား။ ရမည်ဆိုဦး တော့ မေမာလာက မပြောချင်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် မြည်နေသောအသည်းက ပထမ ခြေလှမ်းကိုသာ စချင်နေတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လူ၏ မျိုးရိုးဆိုတာ သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထား၍ မဖြစ်နိုင်။ ဂီတပါရမီဟု ဆိုပါအံ့။ ပါရမီအတွက် ကျေးဇူးတင်ရမည့်ဖေဖေကိုတော့

မေမာလာ၏ ဘဝခရီးမှာ အထူယှဉ်လျက် လိုက်ပါခဲ့စေချင်ပြန်သည်။
ဖေဖေနာမည်နှင့် ဖေဖေတီးဝိုင်းအမည် ကို ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆရာမျက်ဝန်းများ
စိုလက်သွားသည်။

‘အို.. အစ်ကိုသမီးလေးကိုး။ အေးကွာ.. အစ်ကိုက ကိုယ်တို့ထက်
လေးငါးနှစ်လောက် စောပြီး ဂီတနယ်ကိုရောက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အင်အားက
မနည်းဘူးကိုး။ သူ့သီချင်းတွေ သူ့အိုင် ဒီယာ အဆန်းအသစ်တွေကို တစ်လျှောက်လုံး
အားကျခဲ့ကြတာ၊ အေးကွာ အစ်ကိုအကြောင်း ကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ခု
မေမေနဲ့ပေါ့’

‘မေမေလည်း မရှိတော့ပါဘူးဆရာ။ ဖေဖေက သမီးရှစ်တန်းနှစ်မှာ
ဆုံးပါတယ်။ မေမေ မှာ နှလုံးရောဂါရှိတာ ကြာပြီလေ။ ဖေဖေဆုံးပြီး
တစ်နှစ်လူးလဲလူးလဲနဲ့ ဆေးရုံတက်လိုက် ဆင်းလိုက်ပါ။ သမီး
ကိုးတန်းစာမေးပွဲဖြေခါးနီးမှာ မေမေ ဆုံးသွားပါတယ်’

‘အို.. အခု သမီးက ဘယ်သူနဲ့နေသလဲ’

မေပျောက်ပစ်ချင်ဆုံး၊ မေ့မရနိုင်ဆုံး တီတီကြီး
အကြောင်းကပါလာလေပြီ။ မေမာလာ့ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးသောသူ။
အတိတ်သည် ကိုယ်ထင်ပြုလျက် ရောက်လာခဲ့သည်။

*

‘သမီးက ဖေဖေတို့မေမေတို့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်ပါဘူး။
သမီးမှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ တီတီကြီးတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ အဲဒါ
မေမေရဲ့အစ်မအရင်းလေ။ မေမေတို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ’ဟု မေမေက
ခဏခဏပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် မေမာလာ
နားလည်သိတတ်သော အချိန်ကတည်းက နှစ်ယောက်တည်းပင်။ ဖေဖေကတော့

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘ တွေမရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ခူးကိုယ်ချွန်
ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခဲ့တာဟု ပြောပြဖူးခဲ့တာ ထားပါတော့။

‘မေမေရဲ့ အဖေအမေတွေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’ဟုမေးတော့-

‘ဘယ်မှ ရောက်မသွားပါဘူး သမီးရဲ့။ ရှိပါတယ် ဒါပေမဲ့’ဆိုပြီး
မေမေ့စကားသံများ ရပ်.. ရပ် သွားတတ်သည်။ ဖေဖေကွယ်ရာလိုမျိုး။ မေမေ
နေမကောင်း၍ အနားမှာ မေမာလာ စောင့်ပေးနေရသော အခါမျိုးမှာတော့
တစ်စွန်းတစ်စ ပြောပြတတ်သည်။

‘မေမေ့ကို ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့က မိုက်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေကြတာ။
မေမေက ဆယ် တန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီး မှာ ဖေဖေနောက် လိုက်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီ
ကတည်းက ခုချိန်ထိ မေမေက လည်း မဆက်သွယ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ခုတော့
ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားလည်း ဆုံးသွားကြပြီ’ဟုပြော တော့ မေမာလာက အံ့သြလျက်
မေမေ့ကိုငေးကြည့်မိသည်။ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို သေသွားတော့
သွားမငိုဘူးလား’ဟုလည်း သိချင်မိသည်။ မေမေ့ကိုမေးကြည့်တော့ မျက်နှာ
ထားတင်းသွားသည်။ အသံကလည်း မာန်ပြင်းသွားသည်။

‘သေသွားမှတော့ ဘာထူးမှာလဲ သမီးရယ်။ မေမေက မသွားရဲတာလည်း
ပါတယ်။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သိပ်တော်တဲ့
အနုပညာသမားမဟုတ်လား။ ဖေဖေစိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် ဖေဖေရဲ့
အနုပညာအလုပ်တွေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့ မေမေက တော့ ဖေဖေမှ ဖေဖေပ
စိတ်ထဲမှာထည့်ထားလိုက်တော့တယ်’ဟု မေမေက ပြတ်ပြတ်သား သား
ပြောခဲ့ဖူးသည်။

မေမာလာတို့ပြင်ဦးလွင်မှာ ဖေဖေတီးဝိုင်းက
နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ပွဲတစ်ခုခုဆို ဖေဖေမပါလျှင် မပြီးပေ။ ဖေဖေပွဲမှာလည်း
မေမာလာမပါလျှင် လုံးဝမပြီး။ ထိုအချိန်ကာလများ ကတော့ မေမာလာ၏

လသာညများ။ မေမေနဲ့ မေမာလာက ဖေဖေကိုအလွန်ချစ်သလို ဖေဖေ က အနုပညာကို အလွန်ချစ်သည်။ ပြီးတော့ မူးယစ်စေတတ်သောအရာများကိုလည်း အချစ် ကြီးချစ်သည်။ ဖေဖေက မူးယစ်စေသောနွဲ့ထဲတွင် ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံ၊ အနုပညာကို ပုံအပ် ကာ ပြန်မလာနိုင်သော ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မေမေ၏ စိတ်များသည် ဖေဖေ မရှိသောအခါမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲသွား ပြန်ပါသည်။ မာန်တွေ အတောင်ပေါက်၍ ပျောက်ကုန်သည်လားမသိ။ မှိုင့်မှိုင့်ငေးငေးနှင့် တွေး ချည်းသာနေပြီး ခဏခဏလည်း နေမကောင်းဖြစ်လာသည်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီ ဖြင့် တီတီကြီးထံသို့ ရောက်ခဲ့ရသော ထိုတစ်နေ့ကို မေမာလာ မမေ့နိုင်တော့။

အို.. တီတီကြီးဆိုတာ.. ဒီလောက်အထိခမ်းနားလှပတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလား..ဟု အံ့ဩ ရသည်။ ကိုယ်ပိုင်ရယ်ဒီမိတ် အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင်လုပ်ကိုင် နေသော ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင်ရှိသည့် အပျိုကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် မေမာလာက အားကျ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် တီတီကြီးကို ချစ်ခဲ့ရသည်။ မေမေကတော့ တီတီကြီးကို အသည်းနှလုံးမရှိသလို ပဲဟု ညည်းညည်းညူညူ ဝေဖန်သော်လည်း မေမာလာက ထိုသို့မထင်ခဲ့ပေ။ တီတီကြီး၏ လုပ်ငန်းကြီးကိုကြည့်၍ သာ အထင်ကြီးမိသည်မဟုတ် တီတီကြီး၏ မှန်ကန်သော ပြောစကား များကိုလည်း သဘောကျမိသည်။

‘နင်က နင့်ချစ်သူအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်အားကိုးပြီး ငါတို့အားလုံးကို ငယ်စာရင်း ဖျက်သွားခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မာမိက နင့်စိတ်နဲ့တရှောင်ရှောင်၊ ဒယ်ဒီက အရက်အိုးထဲခေါင်းမြှုပ်၊ ငါ့ မှာတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲ။ ရှိစုမဲ့စု အကုန်ကုန်တော့ စက်ချုပ် ကလေးသင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်နားရင်း စက်ချုပ်ရတယ်။ မာမို့ကို အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်နှစ် လောက် ပြုစုလိုက်ရတယ်။ မာမိဆုံးတော့ ဒယ်ဒီက

လေဖြတ်ပြန်တယ်။ အဲဒါ တစ်နှစ်... နင့်ကို ဘယ်လောက် တမ်းတခဲ့ရသလဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ နင်တို့တီးဝိုင်း က သိပ်အရှိန်ကောင်းနေခဲ့တယ်။ ဒယ်ဒီဆုံးပြီးတဲ့နောက် ငါ့စက်ဆိုင်လေးရဲ့ ဝင်ငွေက တဖြည်းဖြည်းကောင်းလာတော့ ငါကျောင်းပြန်တက်တယ်။ ဘွဲ့ယူတယ်၊ လုပ်ငန်းချဲ့တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မလွမ်းတတ်တော့ဘူး'တဲ့။

မေမေကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုလို့ချည်းသာ နေတော့သည်။ တီတီကြီးသည် ပထမဆုံးတွေ့သော နေ့တစ်နေ့သာ ထိုစကားများကို ပြောခဲ့သည်။ နောက်နေ့မှစ၍ မေမာလာ နှင့်မေမေ့ကို စိတ်ညစ်အောင် ဘာမှမပြောတော့ပေ။ အလုပ်ကတော့ မိုးလင်းမှမိုးချုပ် မနား အောင်လုပ်နိုင်လှသူဖြစ်သည်။ အပိုစကားလည်းမပြော၊ အပြစ်လည်းမတင်ပေမယ့် လိုအပ် သည်များကိုတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ မေမေ့ကို အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကုသပေးပေ မယ့် မေမေ့နှလုံးရောဂါက ပို၍ ပို၍ သာ ဆိုးလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ တီတီကြီးက မေမေ့ကို ဂရု စိုက်ပြီး ညနေစာထမင်းကို တူတူစားကာ စကားဖွယ်ဖွယ်ရာရာပြောပြီး အားပေးရှာပါရဲ့။ မေမေကလည်း စကားလေးမှ မစလိုက်နှင့် 'မမရယ် မေမာလာကို စောင့်ရှောက်ပါနော်'ဆို သောစကားကို မမောတမ်းပြောသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ တီတီကြီးက ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ ၏ ။

‘ညည်းသမီးလား။ ငါ့စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ နေ နေပါဦးမယ်၊ အဖေ သွေးစစ်စစ်။ ငါ့ဖြင့် အနုပညာသမားတွေကို ကြောက်လွန်းလို့'တဲ့။

ထိုစကားသည် တီတီကြီး ပြောသမျှတွင် အမှန်ဆုံးဟု မေမာလာထင်သည်။ တီတီကြီး ကို ချစ်ခဲ့သည်။ အားကျခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တီတီကြီး၏ စက်ရုံနှင့် စည်းစိမ်ကို မေမာလာ က အမှန်တကယ်ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ နောက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကပြောသော ဆုံးမစကား အချို့ကို လုံးလုံးဝ လက်မခံနိုင်ခဲ့ပေ။

‘မေမာလာ တီတီကြီးရဲ့စကားကိုနားထောင်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ၊

တီတီကြီးရှာသမျှ အားလုံး ညည်းဖို့ချည်းပဲ’ ထိုစကားဖြင့် ဆဲရေးလိုက်သည်ဟု ခံပြင်းလှကာ မေမာလာကို ဘယ်သူမှ သင်ကြားပေးရန် မလိုသော ရင်တွင်းမှခံစားချက်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မေမေ့ကို ဘာကတိမှ မပေးလိုက်တာလည်းဖြစ်သည်။ မေမေ့ကို အသက် ရှည်ရှည် နေရမှာမဟုတ်ဘူးဟု မေမာလာ ကြိုသိသောအချိန်မှာ ကိုးတန်းစတက်ပြီး နှစ်လယ် လောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးရန်အားတင်းထားလိုက် သည်။ ဖေဖေဆုံးသောအချိန်တုန်းက အားငယ်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ နှမြောမှုနှင့် စိတ်၏ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့က မေမာလာကို အတွေ့အကြုံတစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာရရှိစေခဲ့သည်။ မေမေ့အလှည့်ရောက်ခါနီး အချိန်တွင် စိတ်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေကို အလိုလိုနေရင်း လုပ် နေမိခဲ့သည်။

‘နင် ကျောင်းသူမဟုတ်ဘူးလား၊ စာမလုပ်ဘဲ ဘာတွေလေနေတာလဲ၊ ငါပြောပြီးပြီနော်။ ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း သီချင်းကိစ္စတွေ ရှုပ်မလာနဲ့’

တီတီကြီး၏ စေတနာကို သီချင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် မေမာလာက ဆန့်ကျင်နေသည်။ စာမေးပွဲအောင်မှ ဖြစ်မှာမှန်းသိလျက် ကြိုးစားလျက်နှင့်ပင် သီချင်းကလေးကတော့ ဆိုချင် သေးရဲ့။ နားထောင်ချင်သေးရဲ့။ ဂစ်တာကလေးလည်း ခေါက်ချင်သေးရဲ့။ မေမာလာ့ကို လုံးဝ နားလည်မပေးနိုင်သူက တီတီကြီးဖြစ်သည်။

‘ငါ့ကိုတော့ အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ ဘယ်အနုပညာသမားကိုမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး။ ငါသိတာ စာသင်တဲ့အရွယ် စာသင် ဒါပဲ’

တီတီကြီးကလည်း မှန်သည်ဟု ထင်လျှင်လျှော့မည်မထင်။ မေမာလာ၏ ရင်ထဲမှာ တော့ အနုပညာသမား.. အနုပညာသမားဟု သိမ်းကျုံးပြောခံရတိုင်း စူးခနဲ စူးခနဲ နာကျင်ရ သည်။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောရဲပေမယ့် အနုပညာကို ထိပါးတာလည်း

မခံချင်။ ဖေဖေ့ကို စော်ကား တာလည်းမခံနိုင်။

‘ငါ့ညီမလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ အဲဒီ သီချင်းတွေ’ဟု ပြောလာသောအခါမှာ တော့ မေမာလာ နှုတ်မဆိတ်နိုင်တော့။

‘တီတီကြီး ပြောတာတွေကို သမီး ဟိုးရှေ့ပိုင်းတုန်းက အကုန်မှန်တယ်လို့ ထောက်ခံခဲ့ ပါတယ်။ တီတီကြီးကို လေးလည်းလေးစားခဲ့တယ်။ အားလည်းကျခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာ နဲ့ပတ်သက်ရင်၊ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ရင် တီတီကြီးဘက်က တစ်ဖက်စွန်းရောက်ရောက်သွား တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဘာဒုက္ခမှမပေးခဲ့ဘူး။ သမီးရော မေမေပါ ဖေဖေရဲ့အနုပညာကြောင့် ဖေဖေရှိတုန်းကရော ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ ခုချိန်အထိ ဂုဏ်မငယ်ခဲ့ပါ ဘူး’

‘တော်..’

ထိုနေ့က တီတီကြီးအော်လိုက်သောအသံကြီးကို တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် ကြားနေမိဆဲ။ မေမေက ငိုလျက် မေမာလာကို ဇွတ်တားသောကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ရင်တွင်းမှာတော့ လှိုင်းတွေပြင်းထန်စွာ ထ၍ ကျန်ရစ်သည်။ ထိုလှိုင်း၏ အရှိန်ကြောင့်ပင် တီတီ ကြီးနှင့် ထာဝရအငြင်းသမား ဖြစ်ရတော့သည်။

‘မေမာလာ. နင့်ကိုယ်နင် ဘာမှတ်နေသလဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း မေ့မနေနဲ့ဦး။ နင်က အဆိုတော်ဖြစ်ချင်ပေမယ့် နင့်နောက် ဘယ်သူမှ လိုက်မနေနိုင်ဘူး။ နင်တို့လောကကြီး အကြောင်း နင်အသိဆုံး’

ထိုစကားကိုလည်း မေမာလာက အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တုံ့ပြန်ရပြန်သည်။

‘သမီးမွေးကတည်းက ခုချိန်ထိ နေလာခဲ့တဲ့ အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ သမီးတို့ကို ကူညီတာ၊ စောင့်ရှောက်တာတွေပဲ

ကြုံခဲ့ရတာ ပါ။ သမီးတို့သားအမိ တီတီကြီးဆီ ရောက်မလာ ခင်
ဖေဖေမိတ်ဆွေအနုပညာသမားတွေကပဲ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီ
သူတွေကို တော့ မစော်ကားပါနဲ့ တီတီကြီးရယ်’

‘နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ နင်ဟာလေ လူ့ဘဝလူ့လောကကို
ခြေစုံပစ်ပြီး မဝင်ရ သေးဘူး။ နည်းနည်းလေး သိတာလောက်ကို
အဟုတ်ထင်မနေနဲ့’

သည်လိုနှင့်ပင် မေမာလာသည် တီတီကြီးအတွက် ရိုင်းပျသော
တူမလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မမ..မမ..နှင့် တီတီကြီးကို ချစ်ကြောက်ရိုသေနေကြသော
အဝန်းအဝိုင်းက မေမာလာကို စိမ်း စိမ်းကားကား ကြည့်ကြသည်။ မေမေက
မေမာလာ့ကို သည်းခံပါသမီးရယ်.. သည်းခံပါ သမီး ရယ်ဟု ခဏခဏ ဖျောင်းဖျလျှင်
မေမာလာက ‘သမီးက ဘာအတွက်သည်းခံရမှာလဲ’ဟု ပြန် မေးမိသည်အထိ
စိတ်ကြောကြီးက တင်းနေတာ ဖြေလို့မရ။ သည်လိုနှင့် မေမေ ဆုံးသွားခဲ့ သည်။

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လုံးလည်း တီတီကြီးနှင့် ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်။
တီတီကြီးက မေမာလာ့ကို အလိုလိုက်သည်လည်းမဟုတ်၊
ချုပ်ချယ်သည်လည်းမဟုတ်။

‘ဒီမှာ မိမာလာ.. မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ထိန်းရတာ
နော်။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ ချုပ်ချယ်ခဲ့လို့ ထိန်းခဲ့လို့
အပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ဖို့
ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာနေခဲ့တာ၊ ငါကတော့ အထူးအထွေ ဘာမှပြော
နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ နေတတ်အောင်နေ’တဲ့။

မေမာလာက ထိုဆုံးမစကားကို အကြိုက်တွေ့ကာ
စာကိုပဲလွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမာလာက
စာကိုသိပ်စိတ်မဝင်စား။ စာမေးပွဲအောင်ပြီးမှ သီချင်း ကိစ္စကို ဇာတ်လမ်းစရမည်မို့

အလုပ်တစ်ခုပြီးအောင် လုပ်ထားနှင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် သီချင်းကိစ္စကို ဇာတ်လမ်းစရမည်မို့ အလုပ်တစ်ခုပြီးအောင် လုပ်ထားနှင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် သီချင်းကိစ္စကို စတော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ စာမေးပွဲဖြေအပြီး သင်္ကြန်အတွက် ပြင်ဆင်နေသော ဖေဖေမိတ်ဆွေများ ၏ တီးဝိုင်းနှင့်ပထမဆုံးဆက်သွယ်ရသည်။ မေမာလာအကြောင်း သိနှင့်ပြီးသားဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ သီချင်းတွေတိုက်ကြသည်။ မေမာလာရေးထားသော သီချင်း မြူးမြူးကလေးများကို တီးဝိုင်းကလည်း ကြိုက်သည်။ သီချင်းတွေဆို။ အကတွေတိုက်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလို့မှ အားမရသေး၊ တီတီကြီးက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

‘လာခဲ့.. မေမာလာ.. နင် ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ လာကဲနေတာလဲ။ ဘာမပြော ညာ မပြော ထွက်ထွက်သွားတာ။ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။ နင် ကလေးကချေမဟုတ်ဘူးလေ။ နင့်မှာ အုပ်ထိန်းသူရှိသေးတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ဒီမှာ အားလုံးကို ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ပြောထားခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်မရဲ့တူမကို ဆိုဖို့၊ တီးဖို့၊ ကဖို့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဘယ်တော့မှ လက်မခံပါနဲ့။ ကျွန်မ သဘောမတူရင် သူဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ လာခဲ့ မေမာလာ’

လျှပ်တပြက်ကြုံလိုက်ရသော အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲမှာ မေမာလာ ရုန်းထွက်ခွင့်မရလိုက်။ ဖေဖေကိုချစ်သော၊ မေမာလာကိုလည်းချစ်သော ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ သည့် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် အံ့အံ့သြသြကြီးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလိုက်ပုံ အသက်မဲ့သွားသလိုပင်။ မေမာလာက တီတီကြီးကို ရှင်းပြငြင်းဆန်ရန် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မြန်ဆန် လွန်းလှသော တီတီကြီးက သန်မာသော လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် မေမာလာ၏

လက် ကောက်ဝတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ တီတီကြီး၏ အသံပြင်းသော ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဝှပ်တဝှပ် နှင့်အတူ ကားဆီသို့ တရွတ်တိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ကားတံခါးဖွင့်သံ။ မေမာလာ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဆိပ်ပြင်းကြီးနှင့် တွန်းသွင်းလိုက်သည့် အထိအတွေ့ကြမ်းကြမ်း။ ကားစက်နှိုးသံ။ မေမာ လာက မျက်စိမှိတ် အံကြိတ်။ လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်။ မျက်ရည်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ မကျ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း တီတီကြီးကို ဘာမှမပြောလိုတော့။ ဒါပေမဲ့ တီတီကြီးက တော့ မေမာလာ့ကို စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့သည်။

‘သမီးကို တီတီကြီးက ပညာတတ်ကြီးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။ သမီးရဲ့ အသက်က အရမ်း ငယ်သေးတယ်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတယ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တီတီကြီးမှာ ပြေးလွှားကြည့်မှ ဒီသွေးသားနဲ့ မျိုးဆက်တူမလေးတစ်ယောက် ပဲရှိတာ။ တီတီကြီး ရှာဖွေစုဆောင်းထားတာတွေနဲ့ သမီးကိုကြိုက်သလောက် ပညာသင်၊ ဘယ်နိုင်ငံကိုပဲသွားသွား ပံ့ပိုးပေးနိုင်တယ်၊ လုပ်လည်းလုပ်ပေးမှာပဲ၊ တီတီကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်သွားအောင်တော့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့’တဲ့။

ထိုအချိန်မှာတော့ မေမာလာ့မျက်ရည်များ တာကျိုးခဲ့ရသည်။ မေးရိုးသန်မာပြီး လက် လက်တောက်နေသော တီတီကြီး၏ သန့်စင်သော မျက်ဝန်းထဲမှ မေတ္တာရိပ်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များဟုသာ စစ်စစ်ပါအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ မှန်ကန်သောအတွေး၊ သန်မာသော တားမြစ်မှု၊ အဒေါ်တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်။ အနုပညာသမားမဟုတ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေမာလာ၏ ခံစားတတ်သော နှလုံးသားက ငြင်းဆန်ရန် အား မရှိသေး။ ဒါပေမဲ့လည်း ရင်ထဲအသည်းထဲက လက်မခံနိုင်။

‘သမီး ကွန်ပျူတာသင်ရမယ်’ ဆိုတော့ ‘ဟုတ်’

‘သမီး အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်ရမယ်’ဆိုလည်း

‘ဟုတ်’

ထိုသင်တန်းများက မေမာလာ၏ စိတ်ထွက်ပေါက်ဖြစ်ပြီး
ထူးထူးအောင်နှင့် ဆုံစည်းရာ လည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တီးဝိုင်းဘက်သို့
ခေတ္တခဏ ဝေ့နိုင်သော အခွင့်အရေးလည်းဖြစ် သည်။

‘နင့်အဒေါ်ပြောတာလည်း မမှားဘူး’

‘အေး.. အဲဒီ မမှားတာတွေကို ငါကလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘နင် ကောင်းဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကောင်းတွေထက်
ကောင်းတာငါ့မှာရှိတယ်။ နောက်ပြီး တီတီကြီး ကောင်းအောင်လုပ်ပေးတာထက်
ငါ့ကိုယ်ငါ ပိုပြီးကောင်းအောင်လုပ်နိုင်တယ်’

‘မလွယ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ နင် သေချာတော့ စဉ်းစားဦးလေ’

‘အေးပါဟာ.. ငါ တီတီကြီးနဲ့ညှိလို့ရအောင် အရင်ဆုံးလုပ်မှာပါ’

ထိုဆန္ဒက မေမာလာ၏ ဆန္ဒအမှန်ဖြစ်သည်။ တီတီကြီးဘက်မှ
တစ်ချက်ကလေး လိုက်လျောပေးနိုင်လျှင် ဘာမှခက်ခဲမည်မဟုတ်။ မေမာလာနှင့်
တီတီကြီးတို့၏ စိတ်သဘော ကွဲလွဲမှုမှာ ထိုအချက်ကလေးတစ်ချက်မျှသာ။
အဆင်ပြေသွားမှာပါဟု ဖော့၍ တွေးပြီး စိတ်ပြေ လက်ပျောက် သီချင်းတွေချည်း
တွန်း၍ ရေးနေရတာ လည်း မေမာလာအတွက် မလုပ်မဖြစ် သော အလုပ်တစ်လုပ်။
ဒါပေမဲ့ အလုပ်က ထင်သလောက်မတွင်။ တီတီကြီးစက်ရုံသို့သွားနေ သော
အချိန်လောက်သာ ဂစ်တာခေါက်ခွင့် အော်ဂင်တီးခွင့်ရတော့ သံစဉ်ရှာရတာ ခက်လှ
သည်။

စာမေးပွဲပြီးလျှင် စိတ်တိုင်းကျတီးခွင့်ဆိုခွင့် ရမည်ထင်ထားခဲ့သော
မျှော်လင့်ချက်များ ကလည်း ရေစုန်မျောပြီ။ သီချင်းကို အချိန်တိုင်းရေးချင်ပေမယ့်

ရေးနိုင်တာမဟုတ်။ ရေးပြီးတာ နှင့် အသံကလေးကလည်း ထည့်လိုက်ရဦးမှ။
တီတီကြီးကို ရှောင်ရတာ နှင့် ညလူခြေတိတ်ချိန် ကို ရှောင်ရတာ နှင့်
တိုက်ကြီးပေါ်မှာ မနေပျော်။ မေမေနှင့်ဖေဖေတို့ ငှားနေသော မိုးရွာလျှင် ရေဝင်သည့်
အိမ်စုတ်စုတ်ကလေးတုန်းက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်များကို တမ်းတမ်းတတ
သတိရနေမိသည်။

တီတီကြီးက ဘယ်လိုပင် တားမြစ်သော်လည်း အချိန်တစ်ခုကို
ချောင်းလျက် တီတီကြီး မန္တလေးသို့ ဈေးဝယ်ဆင်းသည့် တစ်နေ့မှာတော့
တီးပိုင်းရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်မိပြန်သည်။ ထို နေ့က ဝမ်းနည်းမှုကို စာမဖွဲ့တတ်တော့။
မေမာလာနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကီးဘုတ်တီးသည့် ဦးဦးက မေမာလာကို
အကြည့်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက်ကြည့်လျက် ‘အေး.. နင်လာတာတော့ ဟုတ် တယ်၊
နောက်က ပြဿနာပါလာမှာတော့..’ဟု အေးတိအေးစက် စကားနှင့်နှုတ်ဆက်သည်။
မေမာလာက မျှော်လင့်ချက်များစွာနှင့် လာခဲ့သူဆိုတော့ အားမလျှော့ဘဲ

‘သမီး သီချင်းတွေ အများကြီးရေးထားတာဦးရဲ့၊ တချို့ဆို အသံတောင်
ထည့်ထားပြီး ပြီ၊ သမီးဆိုလည်း ဆိုကြည့်ထားသေးတယ်။ သမီးထင်ပါတယ် ဦးနဲ့
အသံစစ်ကြည့်ပြီး ပြင်ရ မယ်ဆိုလည်း နည်းနည်းပဲနေမှာပါ’ဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်က
အသံတိတ်နေသည်။ ဖေဖေနဲ့ သီချင်းဆိုဖက်ဖြစ်သော အန်တီတစ်ယောက်ကလည်း

‘မေမာလာရယ်..နှင့်အဒေါ်လုပ်ချလိုက်ပုံက ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို
နှစ်ရက်သုံးရက် လောက် ငြိမ်ကျသွားတာပဲ၊ နင့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ။
ပြောပုံကဟာ ငါတို့လည်း အမှိုက်ပုံး ထဲရောက်၊ ဘေးလူတွေကလည်း ပွဲကြည့်သလို
ဝိုင်းကြည့်နေကြတာဆိုတော့၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကြီးလည်း
တော်တော်ဟက်ထိသွားတယ်’ဟု မကျေမချမ်းပြောနေသည်။

‘သမီးလည်း အန်တီတို့ကို အရမ်းအားနာပါတယ်။ အဲဒီ နေ့က
ကားပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ပါဘူး’

လွန်ခဲ့သောလအတော်ကြာက အဖြစ်အပျက်သည် ပြန်တွေ့၍
ပြန်ပြောသောအချိန်မှာပင် လတ်ဆတ်သော ခံစားမှုများနှင့် နာကျင်ရပြန်သည်။
မေမာလာ၏ စိတ်ထဲမှာတော့ ဖေဖေ၏ တီးဝိုင်း အဖွဲ့ကိုသာ ဆွေလိုမျိုးလို
အောက်မေ့နေဆဲ။ တွယ်တာနေဆဲ။ ရင်ဖွင့်ချင်စိတ်တွေနှင့် အားကိုးမိဆဲ။ ဒါပေမဲ့...။

‘နင်ကလည်းဟယ်.. သူဌေးမကြီး တူမဆိုတော့ နင့်အဒေါ်ကိုပဲ
စီးရီးတွေဘာတွေ လုပ်ခိုင်း တော့ပေါ့။ ငါတို့နဲ့လာပြီး ပတ်သက်နေရင်
ပြဿနာထပ်တက်နေဦးမယ်။ တစ်ခါဆိုရင်တော့ နင့် မျက်နှာထောက်ပြီး ငါတို့က
သည်းခံရတာ ဟုတ်သေးတယ်လေ။ အခါခါတော့ အသားလွတ်ကြီး
စော်ကားမခံနိုင်ဘူး’

သည်တစ်ခါ ငြိမ်သက်သွားရသူက မေမာလာဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို
နီနီရဲရဲအမြဲဆိုးပြီး သီချင်းစာသာများနှင့်လိုက်အောင် နှုတ်ခမ်းကို
ထော်လိုက်ရွဲ့လိုက်လုပ်၍ သရုပ်ဆောင်သည့် အတိုင်း
ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောချလိုက်သည့် အဆိုတော်အန်တီကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
ဖေဖေရှိ တုန်းက ဖေဖေကို ဆရာ... ဆရာနှင့်။ အသံကောင်းပြီး အဆိုတတ်သည့်
ထိုအန်တီကို မေမာလာ ချစ်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သီချင်းတွေရေးလာတာ
အန်တီအတွက်လည်းပါသည်။ မေမာလာက လွယ်လွယ် နှင့်လက်မလျှော့လို။

‘အန်တီရယ်.. သမီးအဒေါ်က အပြင်လူပါ။ သမီးတို့က
ဖေဖေရင်ခွင်ထဲက သီချင်းသည်တွေပဲ ကျန်တာတွေ မပြောကြပါစို့နဲ့’

‘စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ မေမာလာ၊ အပြင်ကလူဆိုတဲ့နင့်အဒေါ်က
ဘာပြောသွားသလဲ။ ကျွန်မ သဘောမတူရင် သူဘာမှ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့စကားကို
ငါတို့ကတော့ မမေ့ဘူး။ နင် သူကျွေးတဲ့ ထမင်းကိုစားနေပြီး
သူ့ကိုအန်တီလို့ရမလား’

မေမာလာလာကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်စမ်းပါ။

မျက်နှာကိုလက်ဝါးကြီးနှင့်ဖြတ်ပြီး ရိုက်ချ ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကြည့်စမ်း။
သူကျွေးတဲ့ထမင်းကိုစားနေပြီး သူ့ကိုအန်တုလို့ရမလားတဲ့။ ထောင်းခနဲ
ထွက်လာသောဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်။

‘နောက်တစ်ခေါက် ဒီနေရာကို ထပ်လာချင်တဲ့စိတ်ပေါက်လာရင်
ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ရိုက် ချိုးပစ်မယ်’ဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထိုအန်တီကိုလှည့်မကြည့်တော့။ ကီးဘုတ်တီး သော ဦးဦးကိုတော့
အသံကျယ်ကျယ်နှင့်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

‘ဦးရေ.. သမီးပြန်ပြီ။ ဦးတို့ သမီးဆိုတဲ့သီချင်းတွေကို
မကြာခင်နားထောင်ရမှာပါ။ သွားပြီနော်’

*